

A photograph of two young people in front of a vibrant graffiti wall. A young woman in the foreground is smiling and taking a selfie with a smartphone. Behind her, a young man is looking up at a ball in the air, with another ball in his hand. The graffiti wall is colorful with various patterns and shapes. The bottom of the image has a blue overlay with white and yellow text.

VANTAA

YKSI KAUPUNKI, MONTA TARINAA

SISÄLLYS

- 3** AMMATTI RAITEILLA
- 7** AMMATTITAITOA HYVÄLLÄ TARKOITUKSELLA
- 10** LÄHIÖSTÄ SUOMALaiseen JALKAPALLOHISTORIAAN
- 12** TÄHTIIN KIRJOITTAMATON TULEVAISUUS
- 14** IRLANTILAISTA TUNNELMAA ENNEN LENTOA
- 16** MIKÄ HALUAT OLLA ISONA?
- 19** VANGINVARTIJASTA KANSAINVÄLISEKSI YRITTÄJÄKSI
- 21** KOKO KANSAN RAKASTAMA KONSTAPELI
- 23** 5476 KILOMETRIÄ KAHDEN KODIN VÄLILLÄ
- 26** MIES VANTAALAISTEN KATUPOTRETTIEN TAKANA
- 28** PAIKALLINEN, PARAS JA PALVELEVA - MENESTYKSEN KOLME KULMAKIVEÄ
- 31** TOISET KUITENKIN LÄHTEVÄT - MINNE?
- 34** PROJEKTIOPPIMINEN ANTAA TYÖELÄMÄNÄKÖKULMIA

A close-up portrait of a man with a light beard and mustache, looking directly at the camera. He is wearing a dark jacket over a green and white striped shirt. The background is dark and out of focus.

AMMATTI RAITEILLA

TEKSTI JA KUVAT: PAULA LINNA

Veturinkuljettaja Antti Hyttisellä on hyväntuulinen kädenpuristus ja lämmin hymy, kun hän toivottaa tervetulleeksi lähijunan ohjaamoon. Junan ikkunoiden ulkopuolella tuivertaa hyytävä tammikuun tuuli, ja jokunen lumuhiutale leijailee taivaalta. Saan kehotuksen käydä peremmälle, jättää takin naulakkoon ja istuutua apukuskin paikalle kuljettajan penkin viereen. Lähijuna P Lentoasemalle – ja Kehäradalle – lähtee kahden minuutin kuluttua.

Pääsemme Töölönlahden sillalle saakka, kun junan järjestelmä ilmoittaa sähkökatkosta. Junien sisäisen infojärjestelmän kautta tulee tieto, että koko Helsingin rata-alue on tilapäisesti ilman sähköjä, mutta vikaa etsitään parhaillaan. Kaikki junat toisin sanoen seisovat.

”Näitä tulee välillä, aina kun sähköstä on kyse. Yleensä se ratkeaa ihan muutamissa minuuteissa”, Hyttinen selittää rauhallisesti, ja nostaa junapuhelimen kuulutukseen pysähdyksestä matkustamon puolelle.

Sähköt palautuvat reilun kuuden minuutin päästä, ja matkaa päästään jatkamaan. Se tietää Hyttisen mukaan sitä, että joka asemalle saavutaan kierroksen aikana vähän myöhässä. Välimatkat asemalta toiselle ovat sen verran lyhyitä, ettei myöhästymistä ehditä yleensä kuroa umpeen.

”Osittain onnistuu, kun ajaa vähän reippaammin, kovempia kiihdytyksiä ja jarrutuksia, mutta oikeastaan muuta sille ei voi tehdä. Kuitenkin pitää turvallisesti ajaa, ettei paikat hajoile. Matkustajille myös kurja, jos oikein alkaa kaahailla”, Hyttinen toteaa.

Junaliikenteen häiriöistä nuristaan usein. Myöhästymiset noteerataan, ajoissa olemista ei niinkään. Aina ei muisteta sitä, että joskus joitakin junavuoroja perutaan etukäteen, jotta muu liikenne raiteilla sujuisi myös ruuhkassa. Hyttinen huomauttaa napakasti, että Suomen lähijunaliikenne on täsmällisyydessään Euroopan kärkeä. Näillä olosuhteilla ja ilmaston asettamilla vaatimuksilla se ei ole itsestään selvää.

Sosiaalinen veturimies

Antti Hyttinen on eläväinen persoona. Hän ei juuri malta istua paikallaan, vaikka ohjastettavana on satoja matkustajia kuljettava juna. Juna sinänsä kulkee tasaisen varmasti, ammattitaidolla. Hyttinen on ollut VR:n leivissä kuusi ja puoli vuotta. Siinä ajassa on muutama kilometri ratakiskoa tullut rullattua. Uran alkuvuosina Hyttinen ajoi sekä kauko- että lähijunia. Muutama vuosi sitten tehdyn lähiliikenteen eriyttämisen seurauksena suuri osa Helsingin kuseista siirtyi pelkästään lähiliikenteen kuljettajiksi. Hyttistä se ei haittaa, lähiliikenteessä työ on sosiaalisempaa kuin kaukojunissa. Vuoron aikana tapaa työkavereita ja matkustajia. Kaukojunaliikenteessä saatetaan ajaa tuntikausia juttelematta muille kuin konduktöörille.

”Mä tykkään olla ihmisten kanssa tekemisissä kyllä.”

Sosiaalisuudesta kertonee myös se, että Hyttinen on mukana työhön opastavien kuljettajien joukossa, eli TOP:issa. Tämä joukko tutustuttaa ja opastaa uusia veturinkuljettajia kenttätöihin. Veturinkuljettajan koulutus kestää yleensä vuodesta puoleentoista, jonka aikana käydään läpi monenlaiset poikkeustilanteet, joita työssä voi kohdata. Hyttinen kokee, että oma mielenkiinto uuden oppimista ja kehittymistä kohtaan ovat hyödyksi opastajan roolissa. Ja tietysti se, että oma kokemus koulutuksesta on vielä niin lähellä.

Kun kysyn, millaisia ominaisuuksia veturinkuljettajalta vaaditaan, Hyttinen naurahtaa ja vilkaisee minua silmiin. ”Saattaa olla vaikea sun uskoa, mutta rauhallisuutta. Jonkinlainen paineensietokyky on tärkeä.”

Lähijunan lyhyt oppimäärä

Saan ajon aikana lyhyen oppitunnin junan toiminta-periaatteista. Opin, että nykyaikaiset junat kykenevät syöttämään jarrutuksessa syntyvää energiaa takaisin ajolankoihin, jolloin ajamiseen käytettävää sähköä säästyy. Saan myös tietää, että liukkaita kiskoja hiekoitetaan pidon lisäämiseksi, jotta päästään paremmin liikkeelle ja saadaan juna pysähtymään.

Juna on kuin iso tietokone. Jos siihen tulee tekninen vika, aluksi kokeillaan aina pienimmät ja yleisimmät viat korjaavaa konstia: resetoidaan koko juna, eli laitetaan virrat pois ja päälle uudelleen. Sillä tavoin moni junan ohjelmistossa matkan varrella vinoon mennyt bitti oikenee, ja matka voi jatkua. Mikäli konsti ei tepsii, tekninen tuki on puhelinsoiton päässä.

Hyttinen esittelee myös lukuisat napit ja näytöt, joita ohjaamo on täynnä. Yksi näyttö liittyy junien kulunvalvontajärjestelmään, joka kertoo kulloisenkin nopeusrajoituksen ja mahdolliset poikkeustilanteet radalla. Mikäli junan vauhti jostain syystä on maksimirajoitusta

kovempi, järjestelmä jarruttaa automaattisesti. Junan automaatiojärjestelmät myös tarkkailevat jatkuvasti, onko kuljettaja paikalla ja hereillä, jotta onnettomuksilta välttyttäisiin.

Jokaisella kuljettajalla on henkilökohtainen tabletti, jonka kautta he saavat junaliikenteelle elintärkeitä aikataulut ja tiedot mahdollisista poikkeuksista radalla. Niitä ilman eivät junat saa liikkua. Kolmannen näytön infojärjestelmän kautta esimerkiksi kilvitetään junat, eli valitaan junan näyttöihin reitin tunnus ja nimi. Nimen voi myös kirjoittaa itse vapaamuotoisesti. Joskus lätkämestaruuksien tai muiden merkittävien tapahtumien aikaan Hyttinen on nimennyt junansa hetkeksi uudestaan.

”On hauskaa, jos saa ihmisille hyvän mielen pienellä teolla”, hän hymyilee.

Kehärata on veturinkuljettajille tuttu kierros

Kehäradan varsinainen osuus alkaa, kun saavutaan ensimmäiselle uudelle asemalle, Vehkalaan. Aseman ympäristö on vielä melko rakentamatonta, mutta Vantaan kaupungin yleiskaavan mukaisesti alueelle rakennetaan yritys- ja toimistotiloja. Hyttisen mukaan asema on toistaiseksi melko hiljainen, ja matkustajia kulkee lähinnä iltapäivästä.

Kivistö puolestaan kasvaa hurjaa kyytiä. Sen kertoo myös asemaa käyttävä matkustajamäärä. Vuoden 2015 asuntomessut toivat ympäristöön paljon asuinrakennuksia, ja lisää kerrostaloja kohoaa jatkuvasti.

Kehärata kulkee osittain maan alla. Tunnelissa sijaitsevia täysin maan alla olevia asemia on tällä hetkellä kaksi: Aviapolis ja Lentoasema. Varaus vielä kahdelle maanalaiselle asemalle, Ruskeasannalle ja Viinikkalalle, on myös olemassa. Tunneli asemien välillä on pitkä ja synkkä. Jos radalta katoaisivat sähköt nyt,

voisi iskeä pakokauhu. Hyttisen mukaan Kehäradan tunneliin jumittuminen on onneksi erittäin epätodennäköistä, sillä tunnelin sähköistys on varmistettu moneen kertaan.

”Pyritään siihen, ettei tarvitsisi kenenkään jäädä jumiin tunneliin.”

Kehäradan valmistumisen jälkeen lähiliikenteen veturinkuljettajilla on riittänyt töitä. Yleensä joka työvuorolla ajetaan Kehärata vähintään kerran, joskus viisi tai kuusikin kertaa.

”Siinä tietää kiertäneensä. Kävelee vähän ympyrää kun lähtee kotiin”, Hyttinen virnistää.

Kulttuurien Kehärata

Kehärata on poikkileikkaus pääkaupunkiseutuun. Se kerää tehokkaasti matkustajia Vantaan itä- ja länsipuolelta. Moni sopivasti radan varrella asuva työmatkalainen hyödyntää kiskoilla kulkevaa poikittaisyhteyttä. Asemien matkustajistossa sinänsä ei suurta eroa keskenään ole, vilkkaudessa hieman enemmän.

Isot risteysasemat, kuten Tikkurila ja Pasila, sekä radan länsipuolella Myyrmäki ja Huopalahti, ovat selkeästi matkustajamääriltään runsaimpia. Lentoasemaa Hyttinen kuvailee huvittavaksi muiden asemien rinnalla: ”Aina sieltä tulee ihmisiä, mutta yks kaks illan viimeisiin kehäjuniin saattaakin tulla ihan mustanaan porukkaa, kun joku reittilento on laskeutunut siihen aikaan.”

Välillä Kehäradan junissa näkyy Hyttisen mukaan myös mielenkiintoinen kulttuurien kirjo, kun aamuyön viimeiset kukkujat kulkevat koteihinsa, ja samaan aikaan junan täyttää aasialaisten turistien joukko matkalaukkuineen. Tätä kaikkea veturinkuljettaja voi

tarkkailla reaaliaikaisilla valvontakameroilla, joita joka vaunussa on kattavasti. Mahdolliset häiriötilanteet tallentuvat nauhalle ja ovat katsottavissa myös jälkikäteen.

Hyttinen ei omien sanojensa mukaan ole kohdannut juurikaan hankalia tilanteita. Matkustamon asioista huolehtivat pääosin konduktöörit ja tarvittaessa vartijat. Erään syysmyrskyn aikaan tosin oli ainekset katastrofiin, kun ukkonen katkaisi lauantai-illan junan matkan Kehäradalle Myyrmäen ja Louhelan välille. Harkitsemattomimmat matkustajat alkoivat pyrkiä ulos junasta rikkomalla ikkunoita ja vetelemällä ovien hätäkahvoista. Silloin tarvittiin kuljettajan auktoriteettia matkustamon puolella. Tunnin odottelun jälkeen muu junaliikenne pysäytettiin hetkeksi, ja matkustajat evakuoitiin kiskoja pitkin seuraavalle asemalle.

Työn ja vapaan tasapaino tukee jaksamista

Kun työpäivä on pulkassa, Hyttinen kävelee työpaikaltaan Helsingin päärautatieasemalta kotiinsa Katajanokalle. Koska työ sisältää paljon matkustamista, hän arvostaa lyhyttä työmatkaa. Jotkut rautatieläiset asuvat Hyvinkäällä tai Riihimäellä, jolloin myös tunnin työmatka taittuu usein junalla. Hyttiselle se on vieras ajatus, vaikka hän ymmärtää, että monelle se on sitä kuuluisaa omaa aikaa.

”Kyllä mä pyrin sen oman ajan järjestämään jotenkin muuten”, hän toteaa.

Vuorotyö itsessään sopii Hyttisen omien sanojen mukaan hänelle ”maapallon parhaiten”. Työvuorot ovat välillä pitkiä, mutta niitä tasapainottamassa on aina vapaapäiviä samassa suhteessa. Hyttinen kiittelee työnantajansa siitä, että työn ja vapaa-ajan

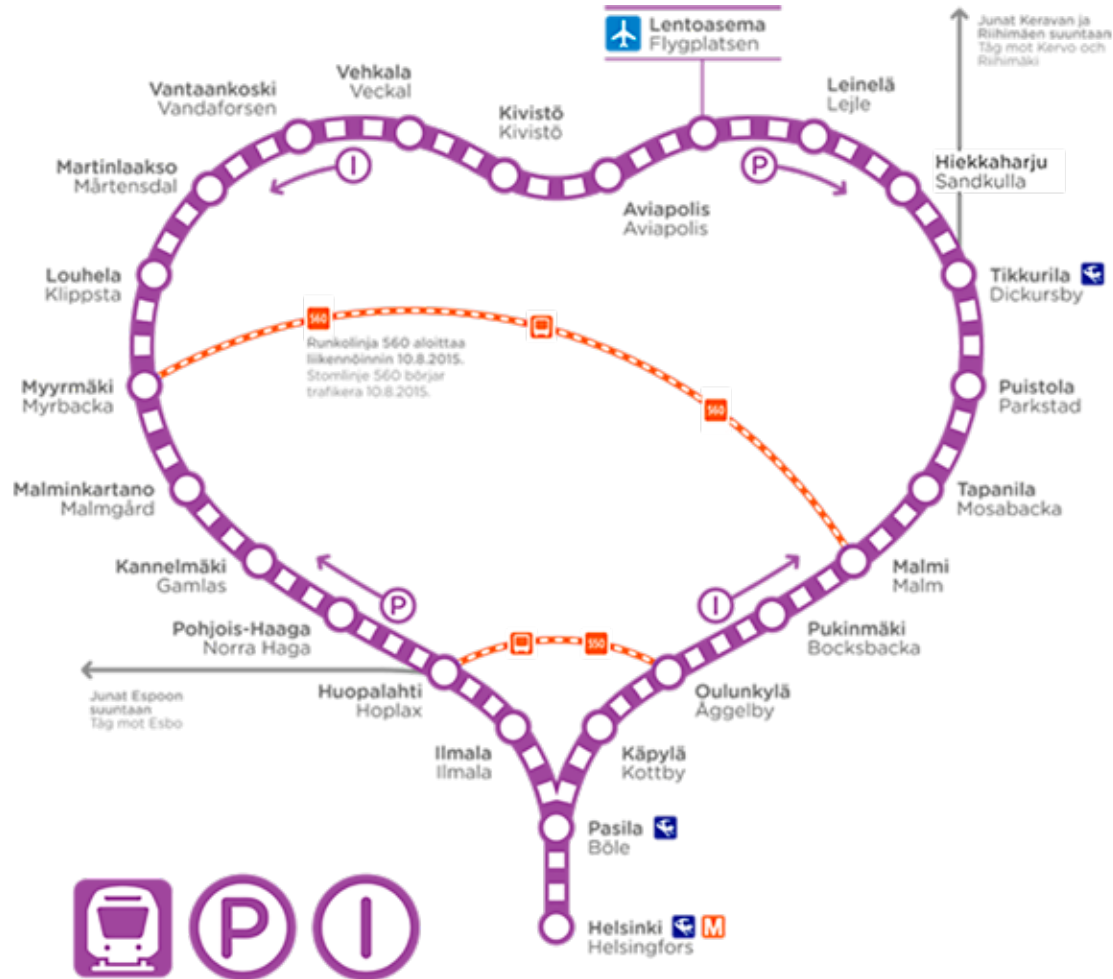
terve suhde on säilynyt kiristyneistä taloustilanteista ja tehostamisista huolimatta.

Vapaat kuluva pitkälti perheen kanssa touhuteissa, tai omasta jaksamisesta huolehtiessa. Hyttisen perheeseen kuuluu vaimon lisäksi neljä lasta, joten vipinä kotona riittää. Junat eivät ole vain isken oma juttu, vaan erityisesti poikia kiinnostaa kovasti

kaikki juniin liittyyvä. Kun lapset saavat päättää päivän ohjelman, Hyttinen saattaa löytää itsensä ajelemasta Kehärataa ympäri vapaapäivänäkin – tosin matkustajan roolissa. Kotona ajellaan BRIO-junilla, ja silloin isken pitää kuuluttaa, mikä juna kulkee mihinkin. Onneksi junailua voi harrastaa myös

raittiissa ulkoilmassa, sillä ulos Hyttinen pyrkii aina kun mahdollista.

Tapaamisemme lähestyy loppuaan. Hyttisellä on seuraavaksi ohjelmassa ruokatunti, jonka jälkeen hän palaa töihin Kehäradalle, tällä kertaa I-junan ohjaamoon. Toivotan hänelle mukavaa työpäivää, ja katselen reippaasti loittonevaa VR:n logolla varustetun takin selkää, kun veturinkuljettaja Antti Hyttinen suuntaa kohti aseman taukotiloja.

KEHÄRATA

- Kustannusarvio n. 778 M€ (Liikennevirasto)
- Uutta rataa 18 km, josta tunnelia 8 km
- Rata yhdistää Vantaankosken radan ja Pääradan
- Ensimmäiset hahmotelmat tehtiin jo vuonna 1972
- Kehäradan peruskivi muurattiin Ilolassa 6.3.2009
- Ensimmäiset junat aloittivat liikennöinnin 1.7.2015
- Kehärata-hanke oli alkuperäisestä aikataulustaan myöhässä puoli vuotta. Syynä olivat tunnelin louhinnassa kohdatut ongelmat maaperässä lento-kentän kohdalla, jotka johtuivat maahan valuneen glykolin aiheuttamasta maaperän pilaantumisesta.

AMMATTITAITOA HYVÄLLÄ TARKOITUKSELLA

TEKSTI JA KUVAT: OTTO IKÄVALKO

Vain muutaman minuutin ajomatkan päässä Helsinki-Vantaan lentoasemasta sijaitseva Coptersafety Oy on suomalaisen osaamisen tuntematon suuruus. Helikopterilentäjiä kouluttava yritys on lyhyessä ajassa kehittynyt maailmanluokan koulutuskeskukseksi omalla alallaan.

Vuonna 2011 perustettu Coptersafety on toimitusjohtaja Mikko Dahlmanin johdolla onnistunut yhdistämään laadukkaan koulutuksen menestyvään liiketoimintaan. Yrityksen tarina on luotu erityisen tärkeän asian pohjalta, lentoturvallisuuden parantaminen. Dahlman toimii itsekin lentäjänä FinnHEMS:llä. Simuloitu ympäristö on turvallisin keino luoda haastavia koulutusympäristöjä ja oikeita koptereita kustannustehokkaampi tapa kouluttaa lentäjiä. ”Tilastojen mukaan noin 80% kaikista helikopterionnettomuuksista tapahtuu lentäjän virheestä ja iso osa niistä tapahtuu koulutuksessa”, yrityksen tuore Chief Commercial Officer Jani Kaskinen kertoo. On siis sanomattakin selvää, että Coptersafety tarjoamalle simulaattoreilla tapahtuvalle turvalliselle ja laadukkaalle koulutukselle on tarvetta.

Helikopterilentäjien ammattitaidon, tietotaidon ja sitä kautta turvallisuuden lisääminen on yrityksen koulutuksen keskipisteenä. Yrityksessä halutaan panostaa lentäjien kokonaisvaltaiseen koulutukseen.

Esimerkiksi myrskyssä liikkuvan laivan katolle laskeutumista tai metsän keskellä tapahtuvaa pelastustehtävää voidaan harjoitella etukäteen Coptersafetylla asiakkaiden toiveiden mukaisesti.

”Meille lentäjän lupakirja on vasta lähtökohta; hyvä lentäjä koostuu paljosta muustakin”, yrityksen Head of Marketing Riina Virtanen toteaa. Täysin koulutukseen keskittynyt yritys onkin kunnianhimoisella tekemisellään luonut lyhyessä ajassa paikkansa markkinoilla.

”Aikamoisia projekteja”

Suurta teknologiakeskusta muistuttavan rakennuksen sisään on rakennettu nykyaikainen työ- ja koulutusympäristö neuvotteluhuoneineen ja viihtyisine loungeineen, mutta itse simulaattori saa allekirjoittaneen vakuuttuneeksi. Kolmella jalalla seisova suuri valkoinen simulaattori pitää sisällään valtavan määrän teknologiaa ja virtuaalisen ympäristön sisälle on rakennettu helikopterin ohjaamo. Laadukasta huipputeknologiaa ei kuitenkaan saa halvalla, joten koulutusresursseihin on investoitu paljon rahaa. ”Jo yksi simulaattori on mittava investointi”, Kaskinen kertoo.

Simulaattorikoulutuksessa Coptersafetyllä pystytään luomaan keinotekoisesti harjoitusympäristö, joka ei olisi muuten mahdollista. Simulaattorin visuaalit ja tehosteet voidaan modifioida erilaisiin tilanteisiin. Erilaiset olosuhteet, tekniset vikatilanteet tai entuudestaan tiedettävät mahdolliset haasteet voidaan Virtasen mukaan rakentaa asiakkaan koulutustarvetta vastaavaksi. Koulutustilanteessa luodaan todellinen kuva siitä, kuinka helikopteria näissä tilanteissa hallitaan. ”Visuaaleilla ei ole oikeastaan rajoitteita ja simulaattoriin voidaan luoda sama ympäristö, jossa asiakas tulee operoimaan”, Kaskinen jatkaa. Simulaattorilla on oma valmistajansa, jonka lisäksi visuaalit tehdään toisen yhtiön puolesta ja liikejärjestelmät saattavat tulla kolmannen yhtiön puolesta. ”Aikamoisia projekteja”, Kaskinen kiteyttää.

Sijaintina Vantaa, markkinana koko maailma

Koulutettavia saapuu yritykseen ympäri Eurooppaa, Yhdysvalloista, Afrikasta ja Aasiasta, sillä Coptersafetyyn kaltaisia yksityisiä koulutuskeskuksia ei muualta maailmasta löydy montaa. 90-95% Coptersafetyyn asiakkaista tulee ulkomailta. Coptersafety tarjoaa kahden eri mallin koulutusta asiakkailleen – ja se onkin yksi vantaalaisfirman vahvuuksista. Yleisimpiä konetyyppejä, kuten Agusta Westland AW139, on simulaattoreina useampi ympäri maailmaa, ja kaksi niistä myös Coptersafetyllä. Jokaiselle helikopterityypille vaaditaan kuitenkin oma koulutuksensa eikä yksi konetyyppi monistu moneksi malliksi. Uusia konetyyppejä tulee markkinoille jatkuvasti ja esimerkiksi loppuvuodesta 2017 käyttöön otettua H145-simulaattoria löytyy Kaskisen mukaan vain kahdesta kolmeen kappaletta koko maailmasta. Simulaattorikoulutuskeskuksia löytyy Euroopasta mm. Italiasta, Saksasta ja Ranskasta, mutta ne ovat yhden konevalmistajan koulutuskeskuksia, kun taas Coptersafety voi palvella useamman konevalmistajan asiakkaita samassa paikassa.

Normaali koulutuspäivä saattaa sisältää luokassa pidettäviä teoriatunteja, muutama tunti simulaattorikoulutusta, sitä edeltävän ”briefingin” ja sen jälkeisen ”de-briefingin”. Koulutuksesta riippuen koulutus voi kestää jopa useita viikkoja. Ammattitaitoinen koulutus houkutteli viime vuonna Vantaalle noin tuhat koulutettavaa lentäjää. ”Kouluttajia Coptersafetyllä on seitsemästä eri maasta. Ammattitaitoiset kouluttajat ovat myös itse aktiivisia lentäjiä”, Virtanen kertoo.

Sijaintina Helsinki-Vantaa on Coptersafetylle edullinen. Koulutuskeskukseen on vain muutaman minuutin matka lentokentältä. ”Asiakkaan ei tarvitse enää tästä lähteä matkustamaan pitkän matkan päähän,” Virtanen toteaa. Myöskään Kaskisen mukaan sijainnin

merkitystä ei tule vähätellä: ”Sijaintimme on erinomainen ja lentokenttä itsessään tarjoaa yhteistyökumppaneita samalta ilmailualalta.”

Vastuullisia tehtäviä

Vuoden uusimaalaiseksi palvelualan yritykseksi vuonna 2017 valittu Coptersafety haluaa painottaa lentäjien arvostusta. Matalalla ja vaikeissa olosuhteissa tapahtuvassa helikopterin lentämisessä vastuu on nimenomaan lentäjällä. ”Päätöksentekoa tehdään koko ajan ja tilanteet saattavat muuttua yllättäen. Silloin täytyy reagoida nopeasti ja päätökset pitää pystyä tekemään välittömästi”, Virtanen toteaa. Tehtävännannot ovat usein haastavia ja osa lentäjistä lähtee hälytyksestä pelastustilanteisiin. Kaskinen kertoo erältä lentäjältä kuulemansa tarinan, joka alleviivaa loistavasti Coptersafetyyn toiminnan tärkeyttä: ”Lennolla oli sattunut yllättäen tekninen vikatilanne, mutta hän oli selvittänyt tilanteen simulaattorissa niin monta kertaa, ettei oikein edes hermostunut siitä.” Vastaavan kaltaisia positiivisesti päättyneitä tarinoita on totta kai ilo kuulla. ”Sitähän varten me täällä ollaan”, hän jatkaa.

Kirkas tulevaisuus

Vuonna 2014 Coptersafety käynnisti Finnair Flight Academyssa ensimmäisen simulaattorinsa, joka on sen jälkeen saanut viereensä kokonaisen oman koulutuskeskuksen. Uuteen keskukseen on saatu toimintaan yksi simulaattori ja seuraava valmistuu Kaskisen mukaan toukokuussa. Tämänhetkisen aikataulun mukaan viimeiset kaksi simulaattoria tulevat syksyllä 2018 ja keväällä 2019.

”Noin vuoden päästä olemme tilanteessa, jossa tämä talo on täynnä. Sitten tietysti voidaan katsoa mihin laajennutaan, esimerkiksi ulkomaille. Vaikea sanoa vielä, koska meillä on kova fokus saada tämä

Riina Virtanen ja Jani Kaskinen ovat lähteneet innolla mukaan Coptersafetyn toimintaan.

setti valmiiksi ja asiakaskunta tähän. Mutta ei se laajeneminen siihen lopu”, Kaskinen pohtii yrityksen tulevaisuutta.

Virtasella ja Kaskisella on molemmilla taustaa ICT-alalta ja Coptersafetyssakin he toimivat huipputeknologian parissa. Virtasen mukaan on hienoa olla mukana rakentamassa yritystä. ”Tässä on tarina sekä tarkoitus taustalla, ja se tarkoitus on hyvä. On hienoa myös viedä Suomea omalla tavallamme eteenpäin ja tuoda esiin suomalaista koulutusosaamista.”

Coptersafetylla halutaan näyttää, että maailman parhaat helikopterilentäjät voidaan kouluttaa täällä Suomessa. Yritys haluaakin olla maailman johtava partneri kouluttajana. ”Coptersafety on niin spesifinen ja uniikki yritys Suomessa ja ehkä koko maailmassa, että ei tarvinnut hirveästi houkutella, että lähdin mukaan. Tämä on niin uniikki tarina, että täytyyhän tässä olla mukana”, Kaskinen kertoo. ”Meistä kuullaan vielä paljon.”

Arvaatko mikä tämä on?
Vastaus selviää sivulla 12...

- Kansainvälisesti palkittu musiikinopetuksen apuväline, jonka on keksinyt ja kehittänyt Perttu Pölönen
- Kaikki sävelkello-tuotteet on patentoitu
- Sävelkellostosta on saatavana myös mobiilisovellus, joka on ladattavissa AppStoressa ”MusiClock” nimellä
- Koivuvanerista valmistettu ja täysin kotimainen tuote
- Opettaa, miten kappale tehdään, mitkä as-teikot ja soinnut toimivat yhdessä, ja mitkä sävelet kannattaa valita hyvään sooloon

Mika Kottila, 43 on uransa lopettanut ammattijalkapalloilija. Pitkän ja kiehtovan jalkapallouran jälkeen Kottila on toiminut muun muassa valmennushommissa sekä jalkapalloasiantuntijana Viasatilla. Lempinimeä ”Hirvi” kantavan romuluisen hyökkääjän peliuraan mahtuu upeita kokemuksia niin Suomen kuin ulkomaan kentiltäkin.

TEKSTI: JANI BERG JA ANSSI KUITTINEN, KUVU: MIKA KOTTILAN ARKISTO

Helsingin lähiöistä ponnistaneen, mutta nykyisin Vantaalla asuvan Kottilan nuoruus oli urheiluntäyteinen. Kottilan kipinä urheiluun johtaa juurensa isänsä urheilullisuudesta ja Siltamäki-Suutarila -alueen urheilukattauksesta. ”Siihen aikaan ei ollut muuta tekemistä kuin olla ulkona pelaamassa erilaisia pihapelejä”, Mika Kottila kertoo. Kottilan urheiluelämä alkoi varsinaisesti judosta 6-vuotiaana. Tämän lisäksi Kottila harrasteli niin paljon erilaisia lajeja, että niitä luetellessa alkaisi eläkeikä koputtelemaan ovella. Myöhemmin jalkapallo alkoi ottaa yhä suurempaa roolia Kottilan elämässä. Kottila myöntää olleensa himoharjoittelija ja todella kilpailullinen. Kovasta harjoitteluinnoista kertoo se, että aina kun vanhemmat pyysivät ulkoiluttamaan perheen kissaa, Mika päätti ottaa pallon mukaan. Juniori-ikäisenä Kottila pelasi Malmin Palloseurassa, joka oli hänen ikäluokassaan parhaimpia joukkueita. Juniori-ikäisenä kovasta harjoittelusta huolimatta kaikki ei kuitenkaan ollut ruusuilla tanssimista. Ongelmia tuotti nopea pituuskasvu, jolloin pelaaminen ei tuntunut luistavan niin hyvin kuin ennen. Myöhemmin Kottila oppi hyödyntämään järkälemäistä kokoaan ja pituudesta tulikin hänen valttikortti pelikentillä. Näinä vuosina piti viimeistään päättää alkaako jalkapalloa pelata tosissaan.

LÄHIÖSTÄ SUOMALaiseen JALKAPALLOHISTORIAAN

Kottila alkoi seurustella nykyisen vaimonsa kanssa jo 15-vuotiaana ja kertookin tämän rauhoittaneen teinivuosia. Niinä ikävuosina monilla urheilu jäi takalalle ja alkoi muut asiat kiinnostaa. ”Ehkä seurustelu rauhoitti minua niin en ollut koko ajan pussikaljalla”, Kottila toteaa. Suuret harjoittelumäärät ja valtava usko itseensä alkoivat vähitellen tuottaa tulosta jalkapallon puolella.

”Se oli ensimmäinen vuosi, jolloin sain palkaksi muutakin kuin uudet verkkarit”

Usko ammattilaisuuteen vahvistui 16-vuotiaana, jolloin Kottila pääsi nuorten maajoukkueeseen. Nuorten maajoukkueissa Kottila alkoi todella löytää omaa rooliaan ja hänen kokoaan alettiin käyttää hyödyksi. Ensimmäinen varsinainen askel ammattilaisuuteen tapahtui vuonna 1994, jolloin Helsingin Jalkapalloklubi kiinnostui nuoresta Kottilasta ja tarjosi sopimusta, joka takasi ensimmäistä kertaa Kottilan uralla rahallista vastinetta pelaamisesta. ”Se oli ensimmäinen vuosi, jolloin sain palkaksi muutakin kuin uudet verkkarit”, Kottila täsmentää.

Ensimmäinen todellinen ammattilaisvuosi oli kuitenkin vuonna 1996, jolloin Rovaniemen Palloseura tarjosi palkkaa, jolla pystyi elämään. Tämän jälkeen Kottila pystyi hyvin mielin esittäytymään täysverisenä jalkapallon ammattilaisena. Pitkiä ajanjaksoja Kottila ei oikeastaan viettänyt muissa seuroissa kuin HJK:ssa, jossa hän pelasi vuodet 1997-1998 ja myöhemmin vielä 2002-2004.

Suomen kentillä hän on pelannut myös FC Lahdessa vuodet 2005-2006. Tämän lisäksi kokemusta on kertynyt muun muassa Ruotsin Trelleborgista, jota Kottila kehuu vuolaasti. Hänen mielestään siellä oli oikeaa yhteisöllisyyttä. Kottilan mielestä samaa ei voi sanoa esimerkiksi Norjan visiitistä, jossa hän pelasi SK Brannissa. Moni muistaa Kottilan parhaiten HJK:sta, mutta tilille kertyi myös 31 miesten maaottelua.

Kunniotettavan määrän maaotteluita pelannut Kottila kuitenkin itse kertoo olleensa aina enemmän vaihtomiehen roolissa maajoukkueessa. Kottilan mukaan hänen maaottelu-uransa ei myöskään sisältänyt sykkädyttäviä vastustajia. Asiasta kysyttäessä hänellä onkin tapana vastata humoristisesti, että aakkosjärjestyksessä hänen vastustajiaan peliuralla ovat olleet Azerbaidžan, Bahrain ja Barbados. Eli jalkapallosta tietämättömille tiedoksi, ettei nyt siis puhuta mistään lajin huippumaista.

”Taivas tai pirun iso menetetty mahdollisuus”

Vuosi 1998 oli ikimuistoinen suomalaisen jalkapalloilun kannalta. Tuolloin Helsingin jalkapalloklubi pääsi ensimmäisenä suomalaisena joukkueena koskaan Mestarien liigan lohkovaiheeseen. Uran upeimmaksi hetkeksi Kottila nimeääkin Mestarien liigan karsintojen ratkaisuoittelun ranskalaista FC Metzä vastaan, jolloin HJK saavutti paikan lohkovaiheeseen. HJK oli ottanut ensimmäisestä ottelusta 1-0 voiton Helsingin olympiastadionilla. Toiseen otteluun lähdetessä HJK

oli siis tasapelin päässä historiallisesta lohkopaikasta. Varmasti vain harva uskoi HJK:n mahdollisuuksiin ranskalaista huippuseuraa vastaan.

Ennen ottelua Kottila kertoo ajatelleen kyseisen pelin olevan joko taivas tai pirun iso menetetty mahdollisuus. Tämä lause varmasti kertoo kaiken kyseisen ottelun panoksesta. Suurena altavastajana otteluun lähtenyt HJK meni kaikkien yllätykseksi johtoon noin puoli tuntia ennen loppua. Tässä vaiheessa viimeisetkin epäilijät alkoivat tosissaan uskoa tähän maagiseen ja Suomen jalkapallohistorian suurimpaan saavutukseen. Ranskalainen FC Metz tuli kuitenkin vielä ottelussa tasoihin, mutta se ei HJK:ta lannistanut vaan he taistelivat 1-1 tasapelin. Tässä vaiheessa voitiin jo lisätä iso virstanpylväs suomalaiseen jalkapalloiluun, mutta luvassa olivat vielä Mestarien liigan lohkovaiheen pelit.

Historiallinen maali Mestarien liigassa

Lohkovaiheessa Kottila ja HJK joutuivat kovaan paikkaan. Samassa lohossa olivat nimittäin silloinen Saksan mestari FC Kaiserslautern, portugalilainen suurseura Benfica ja hollantilainen PSV Eindhoven. Moni voisi jopa pitää yllättävänä, että HJK kuitenkin onnistui saamaan tästä kivenkovasta lohkosta kaksi tasapeliä ja yhden voiton.

Näiden lisäksi HJK kuitenkin kärsi kolme tappiota, joten satumainen tarinta päättyi lohkovaiheeseen. Mestarien liigan lohkovaihe oli kuitenkin Kottilalle ja suomalaiselle jalkapallolle ikimuistoinen. Erityisesti Kottilalle jäi mieleen lohkovaiheen ainut voitto portugalilaista Benficaa vastaan, jossa Kottila myös onnistui itse maalinteossa. Tätä ottelua voidaan pitää myös siinä mielessä historiallisena, että se on edelleenkin suomalaisen seurajoukkueen ainut voitto Mestarien liigan lohkovaiheessa. Kyseiseen otteluun Kottila oli julkisesti ennen peliä luvannut tehdä vähintään yhden

maalin ja vaimolleen hän lupasi tuulettaa maalia kumartaen hänen suuntaansa.

Myöhemmin voidaan sanoa, että mies ei ollut pelkkää puhetta vaan hän myös teki upean puskumaalin sinetöiden 2-0 voiton Benficasta upean kotigyleisön edessä. Maalia hän tuuletti, kuten luvattua, kumartaen katsomossa ollutta vaimoaan kohti.

Jalkapallosydneyn sykkee uran jälkeenkin

Nykyisin Kottila valmentaa jalkapalloa Itä-Hakkilassa ja pyrkii tekemään kaiken vantaalaisen sekä suomalaisen jalkapallon eteen. Hän kertoo pyrkivänsä ylläpitämään seuraa sellaisena, jossa yhteisöllisyys olisi vielä voimavara. Kottila harmittelee sitä, että nykyaikana on ikään kuin luovutettu yhteisöllisyyden suhteen. Hän haluaa vielä taistella sen puolesta.

Tällä hetkellä Kottila valmentaa junioritasolla, mutta kertoo elättelevän mahdollisuutta ammattimaisemmasta valmentamisesta tulevaisuudessa. Se ei kuitenkaan ole vielä tämän hetken asia vaan nyt Kottilan fokus on täysin juniorivalmennuksessa. Tämän lisäksi moni on nähnyt Kottilan telkkarista jalkapalloasiantuntijan ominaisuudessa. Kottila kertoo tämän olevan erittäin viihdyttävää, mutta myös haastavaa. Jalkapallopelien analysoinnissa vaikeinta on tarjota jotain ”lajiniiloille”, mutta jotain myös peruskatsojille, jotka hakevat enemmän huumoria kuin lajiasiantuntijuutta, Kottila kuvailee.

Viimeisimpänä kysymyksenä haastattelijoina halusimme totta kai tietää, että kuka voittaa vuoden 2018 jalkapallon MM-kisat. ”No ei ainakaan Suomi”, naurahtaa Kottila.

TÄHTIIN KIRJOITTAMATON TULEVAISUUS

TEKSTI: NORA JUSUFI,
KUVAT: PERTTU PÖLÖSEN ARKISTOT

”Jos unohdettaisiin menestyneet idolit hetkeksi ja keskityttäisiin löytämään jokaisesta jotain ihailtavaa.”

Kun Perttu Pölöseltä kysytään ihailemiaan henkilöitä, hän toteaa, että ”jokaisessa ihmisessä on jotain opittavaa”. Monipuolisuus sekä avoin näkemys asioihin tulevat ilmi hänestä jo ensi hetkillä. 23-vuotias Perttu on koulutukseltaan säveltäjä, mutta se ei ole rajannut häneltä mahdollisuuksia tehdä myös muunlaista työtä. Säveltämisen lisäksi hän nimittäin toimii taiteilijana, yrittäjänä sekä puhujana. Myös teknologia on hänen sydäntään lähellä.

Heti alkuun Perttu tekee selväksi, että hänen tavoitteenaan on monipuolisuus; eri asioiden yhdistäminen sekä niiden sisäistäminen. Hänen vahvuuksiaan on aina ollut erilaisten asioiden oppiminen, yhdistäminen ja kehittäminen. Pertun lisäksi perheeseen kuuluvat vanhemmat, isovelji sekä kaksi isosiskoa. Hänen vanhempansa eivät olleet musiikin ammattilaisia, mutta se ei estänyt perheen kuopusta rakastumasta musiikin taiteeseen. Ei ollut kirjoitettu tähtiin, että Pertusta tulisi tunnettu musiikkipiireissä, mutta onneksi aina emme tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

”

**INNOSTUNEISUUS JA
AVOIMUUS HOHTAVAT
PERTTU PÖLÖSESTÄ
VOIMAKKAASTI LÄPI.”**

Ongelmaan ratkaisu ja ratkaisusta tulevaisuus

Pertulle musiikin teorian oppiminen oli haastavaa. Ongelmat pakottivat hänet keksimään ratkaisua. Perttu mietti, miten teoriaosuutta saisi helpotettua, ja pohdintatyön tuloksena hän keksi sävelkellon. Hän loi sävelkellon omaan tarpeeseensa eikä tullut ajatel-leeksi 15-vuotiaana, että jonain päivänä hänestä tulisi yrittäjä. Perttu kuvailee 15-vuotiaasta itseään naiivina, koska hän vain oletti voivansa muuttaa koko jutun uudestaan. ”Eihän musiikin teoriaa, joka on monta vuosisataa pysynyt samana, nyt mennä muuttamaan. Eihän kukaan keksi kielioppiakaan uudestaan”, toteaa Perttu nauraen. Keksintönsä hän esitti vuonna 2013 yleisölle lukiolaisten keksintökilpailussa. Tuota tilannetta Perttu pitää yhtenä rohkeimmista tapahtumistaan elämässään. Rohkeus osallistua palkittiin; hän voitti kilpailun ja sen jälkeen sävelkelloa onkin viety erilaisiin innovaatiokilpailuihin ja maailmanlaajuiseen tietoisuuteen.

Elämän oppitunteja

Perttu ei haluaisi muuttaa nuoruudestaan mitään, sillä Perttu kokee, että kaikkien hänelle tapahtuneiden asioiden, on kuulunutkin tapahtua. Jokainen hänelle tapahtunut asia on tehnyt hänestä sellaisen kuin hän on. Hän on aina pitänyt oppimisesta ja näkee

sen yhtenä keinona irrottautua arjesta. ”Yleensä ne kaikkein ikävimmät ja hankalimmat jutut elämässä ovat opettaneet kaikkein eniten. Et sinä halua ottaa pois niitä oppitunteja”. Sävelkellon keksiminen ei ole rajoittanut Perttua nauttimasta nuoruudesta. Hän on ehtinyt harrastaa jalkapalloa ja yleisurheilua, ja Perttu on jopa voittanut Suomen mestaruuden kolmiloikassa 14-vuotiaana. Pertun olemuksesta huomaa, kuinka iloinen lapsuus hänellä on ollut: ilo heijastuu hänen puhetyylistään ja ujosta hymystään, kun hän pääsee kertomaan elämästään

Yhdistetään innovatiivisuus, taide ja viisaus

Vuonna 2016 Perttu vietti kesänsä Kaliforniassa NASAn tutkimuskeskuksessa, Singularity-yliopistossa. Siellä Perttu opiskeli nuorimpana oppijana tulevaisuuden megatrendeistä, globaaleista ongelmista ja siitä, miten niitä voisi ehkäistä. Kursseilla oli taiteilijoita, yrittäjiä ja keksijöitä. Pertusta oli upeaa olla viisaiden ja luovien ihmisten ympäröimänä. Kurssilla Perttu ja kurssi kollegansa kehittivät uusia opetustapoja kehitysmaihin, ja heidän kehittämänsä tapaa onkin jatkojalostettu kurssin jälkeen. Pölönen kertoo, kuinka hänestä oli mahtavaa tehdä jotain, millä oli vaikutusta ja joka auttaa ihmisiä päivittäin.

Perttu kertoo avoimesti, että yrittäminen on yhtä vuoristorataa, josta selvittää kovalla työllä ja

omistautumisella. Kaiken perusteena toimii innostuneisuus. Pitkäjänteinen ja yritteliäs työ on palkittu tämän hetken menestyksekkäällä arjella: olipa se sitten liittyvä musiikkiin, yrittäjyyteen, teknologiaan tai puhumiseen. Yrittäjyyden alkuvaiheessa Perttua auttoi hänen isoveljensä, joka oli koulutukseltaan tradenomi. Liiketalouden oppien tuntemus auttoi yrityksen perustamisessa. Vuoden 2018 alussa todistettiin myös yksi monista Pertun taidoista, kun hän voitti Vuoden Tulokas -palkinnon Vuoden Puhuja -gaalassa. Julkisissa puhetilaisuuksissa Pertun vahvuuksia ovat monipuolinen oppiminen ja hänen vahva motiivinsa toteuttaa unelmiaan

Uskalla unelmoida – ja käy niitä kohti

Kevään tuoreen kandin tulevaisuus näyttää valoisalta. Niin kauan kuin hän muistaa unelmoida, kannustaa muita puhekeikoilla ja lomailla ulkomailla akkujen lataamiseksi, elämä on oikealla polulla. Haastattelun tekijänä sain tältä unelmiensa jahtaajalta ja toteutajalta hyviä neuvoja: Perttu käski minun seurata sydäntäni ja unelmoida niin kauan kunnes unelmani toteutuvat, ja näin kehotan myös teitä tekemään. Pölönen on elävä esimerkki siitä, miten unelmat eivät ole tarkoitettuja vain haaveiltavaksi. Kova työ palkitaan ennemmin tai myöhemmin. Hänen tarinansa on esimerkki siitä, että vuoristoradan voi antaa joko ohjata sinua tai sinä voit ohjata sitä.

IRLANTILAISTA TUNNELMAA ENNEN LENTOA

**TEKSTI JA KUVAT: JIMI KAISKO
JA JOONAS KALLIO**

Oak Barrelin viskiä rakastava nuori vuoropäällikkö Amiel Hälvä on nähnyt uransa aikana paljon. Helsinki-Vantaa lentokentän amsidella eli turvatarkastuksen jälkeisellä puolella sijaitseva Oak Barrel on suomalaisten ja matkajien lähdön tunnelman luoja numero yksi. Tunnelmaa luo rento irlantilaisen pubin tarttuva henki, sekä laaja juomavalikoima ja tietysti supermukava henkilökunta.

Tarkoin vartioitu työpaikka

Moni ihminen miettii elämänsä aikana, kuinka erilaista olisi työskennellä "oudoissa" paikoissa esimerkiksi lentoemäntänä tai vaikkapa lentokentällä yleisesti. Haastattelijoina pääsimme kurkistamaan lentokentän työntekijöiden elämään. Aamulla saavuimme junalla lentoasemalle, etsimme lähtöselvityksen puolelta Hälvän ja häneltä saimme vaikeasti hankittavat kulkupassit.

Laskeuduimme hissillä alas, ja etenimme kymmenien ovien läpi sokkeloisilla lentokentän käytävillä. Kaikki oli tarkasti vartioitua, ja kirsikkana kakun päälle työntekijöille oli oma turvatarkastus. Siellä viimeistään tuli fiilis, kuin olisi lennolle lähdössä. Tämän reitin aikana näki, kuinka kadehdittavan hyvä yhteishenki lentokentän työporukalla on. Lentokentällä työskentelevät ihmiset tuntuivat kaikki hymyilevän, etenkin Hälvä.

Ammattikoulusta lentokentälle

Hälvä aloitti uransa lentokentällä Finnairin loungessa vuonna 2011, josta siirtyi pari vuotta sitten Oak Barreliin. Hän ei ole työskennellyt "normaalissa" baarissa tai yökerhossa, mutta kertoo Oak Barrelin tunnelman olevan rauhallisempi kuin yökerhoissa. Kielten osaaminen kiinnostaa Hälvää suuresti ja hän omaa myös hyvän kielitaidon.

Hän on käynyt matkailualan ammattikoulun ja on myös itse innokas matkailija. Baarityöskentely sopii Hälvälle hyvin. Hänen intresseihin kuuluvat viskit ja alkoholin harrastaminen yleisesti eli hän kerää tietoa ja makuelämyksiä esimerkiksi erilaisista viskeistä. Tätä tietoa hän taas pystyy välittämään asiakkailleen, ja tietysti suosittelemaan mieluisia virvokkeita janoisten mieltymysten mukaan. Fyysisestä puolestaan Hälvä huolehtii muun muassa harrastusmielessä jalkapallon ja jääkiekon parissa.

Rocktähtiä ja kansanedustajia

Oak Barrel on perustettu vuonna 1999 ja se kuuluu Levin Hullun Poron kanssa Suomen tunnetuimpiin pubeihin. Oak Barrelin asiakkaat koostuvat aina lomalle lähtevistä perheistä, kansainvälisiin supertähtiin asti. Oak Barrel on myös yksi Suomen tögätyimmistä paikoista sosiaalisessa mediassa. Moni matkailija kulkee Oak Barrelin kautta ja tekee some-päivityksen huurteisen äärestä.

Amiel Hälvä (oik.) työskentelemässä Oak Barrelin baarissa kollegansa Tommi Harjun kanssa.

Työpäivien kiireellisyys vaihtelee loma- ja bisnes-lentojen välillä, mutta myös eri sesonkiajat tuovat omat haasteensa baarityöskentelyyn.

Oak Barrelissa fiilis on yleensä hyvä ja rento iloisten lomamatkalaisten luodessa tunnelmaa. Suuremmilta häiriöiltä myös vältetään lentokentän aairsiden tuoman turvallisuuden myötä. Suomessa olevat iso tapahtumat tuovat paljon erilaisia asiakkaita ympäri maailman.

Esimerkiksi koripallon EM-kisat 2017 ja nuorten jääkiekon maailmanmestaruuskilpailut 2016 aiheuttivat kiirettä Oak Barrelissa. Hälvän mieleenpainuvimpiin kohokohtiin kuuluvat esimerkiksi rock-bändi Nickel-

backin ja DJ-tuottaja Aviciin vierailut. Myös kansanedustajat ja urheilijat ovat vakioasiakaskuntaa Oak Barrelissa.

Lentokenttä työntekijän silmin

Kysyimme Hälvältä, että mitä kaikkea hän tekisi, jos viettäisi vapaapäivän lentokentällä. ”Tutkisin ensiksi kentän päästä päähän ja ihmettelisin rauhassa paikkoja. Sitten varmasti istuisin Oak Barrelissa oluella” Hälvä vastaa. Hänen mielestä kaikki tarvittava on kompaktissa paketissa lentokentällä, ja näin Helsinki-Vantaa saakin baaritaiturilta hyvän lento-aseman arvion.

Hälvän lounaspaikat vaihtelevat lentokentän sisällä, ja kavereita on kertynyt tätä kautta muista lento-asemalla toimivista yritysistä. ”24h Alepa on ollut kovassa käytössä vuorotyöläisten keskuudessa”, Hälvä avasi lentokentän työntekijöiden ruokailutottumuksia. Hälvä aikoo viihtyä työssään kuulemma kauan, joten hyväntuulisen vuoropäällikön voi jatkossakin löytää hääraamasta Oak Barrelin tiskin takaa.

MIKÄ HALUAT OLLA ISONA?

TEKSTI RONJA HAMUTTA, KUVAT RONJA HAMUTTA JA LAURA JOHANSSON

Otsikossa on kysymys, joka sinulta kysytään siitä asti, kun opit puhumaan. Kuulet sen luultavasti elämässäsi kyllästymiseen saakka. Joillain on tarkka visio siitä, mitä he haluavat elämältään ja toiset taas ovat enemmän hukassa vastauksen kanssa. Sanna Heikkinen-Velican on löytänyt elämälleen kutsumuksen tyttö- ja naispainotteisesta Nicehearts-hyväntekeväisyysjärjestöstä. Hän inspiroi eri ikäisiä- ja taustaisia tyttöjä ja nuoria naisia löytämään suuntaa elämälleen ja on heidän tukenaan pohtimassa tätä tärkeää kysymystä.

Sanna on 41-vuotias Leinelässä asuva esikouluikäisen pojan äiti. Hän on työskennellyt viisi vuotta Niceheartsilla, ja on tällä hetkellä vastuussa Tyttöjen tila -toiminnasta. Vierailin heidän kodikkaassa toimipisteessään Vantaan Tikkurilassa Unikkotiellä. ”Tunnen työni omakseni”, Sanna kertoo teekupposten ääressä. Voin aistia paikasta yhteishengen tuulahduksen ja auttamisen ilon. Liikutun, kun Sanna kertoo motivaatiostaan tehdä työtään, ja kuinka se antaa sisältöä hänen elämänsä.

Itsetutkiskelumatkalla

Sannan kutsumus hyväntekeväisyystyöhön alkoi jo yliopistoajoilta, jolloin hän löysi samanhenkisen opiskelijaryhmän ja rakastui yhteisen asian puolesta taistelemiseen. 22-vuotias Sanna etsi itseään ja löysikin asian, jota haluaa tehdä loppuelämänsä. Sanna oli silloin töissä opiskelijavetoisessa järjestössä ja tajusi, että maailma on kansainvälinen organisaatio ja hän haluaa lähteä maailmalle. ”Silloin tajusin, että pystyn vaikka mihin”, hän muistelee opiskelija-aikojaan.

Maailma on aina kutsunut Sannaa ja niinpä hän lähti Sveitsiin kehittämään rauhankasvatusohjelmaa. Ehti kulua vuosi, kun Sannan opiskelijakaveri soitti hänelle sattumalta työpaikasta Bosnia-Hertsegovinassa. Työpaikka koski rauhankasvatustyön toteuttamista käytännössä sodan jälkeisessä maassa. ”Kolme viikkoa myöhemmin olin jo lentokentällä”, Sanna kertoo. Hän lähti ystävänsä kanssa tutustumaan viikoksi maahan ja tuon vierailun aikana Sannalle tuli voimakas kokemus siitä, että ”tänne minä haluan”. Kulttuuri ja ihmiset koskettivat Sannaa monella tavalla. Bosnia on vieläkin tärkeä maa hänelle ja osa hänen identiteettiään.

Sanna on viettänyt yli 10 vuotta elämästään sodan jälkeisten raunioiden keskellä rakentamassa yhteiskuntaa Bosniassa. Hän koki suomalaisena nuorena itsensä hyvin etuoikeutetuksi nähtyään, kuinka omakäisensä nuoret ovat juosseet sotaa pakoon hänen itsensä eläessä parhaita vuosiaan. Sodan jälkeisessä yhteiskunnassa oleminen avasi Sannan silmät ja sai hänet tajuamaan kuinka paljon annettavaa hänellä on maailmalle.

Kuvassa Sannan yläpuolella näkyvät lappuset toimivat tyttöjen voimaleuseina. Ne ovat tyttöjen itse tekemiä ja kuvastavat samalla Tyttöjen Tilan toiminnan periaatteita. Korteissa lukee muun muassa sanoja ”omalaatuinen” ja ”just sopiva”. Sanna kertoo, että kortit kuvastavat hyvin sitä, että jokainen on ainutlaatuinen ja hyvä sellaisena kuin on.

Laura Johansson otti hauskoja otoksia nuorista tytöistä.

Bosniasta tarttui mukaan muutakin kuin elämää mullistavia kokemuksia - nimittäin tulevan lapsen isä.

Olohuoneet ja oikeat tytöt

Tyttöjen Tilan toimintaidea sai vuonna 2013 rahoituksen perustamiskuluihin. Toiminnan kohderyhmänä ovat 10-28-vuotiaat tytöt sekä sellaisiksi itsensä kokevat. Sanna kertoo mukana olevien tyttöjen tulevan

hyvin eri taustoista ja elämäntilanteista, ja se tuo rikkautta toimintaan. Tyttöjen Tila toimintaa on tällä hetkellä Vantaalla ja Lappeenrannassa.

Tyttöjen Tiloissa toimii avoin yhteisötoiminta, jota kutsutaan olohuoneeksi. ”Se on kohtaamispaikka, johon voit tulla omana itsenäsi”, Sanna kertoo. Olohuoneissa ei oleteta kulttuuritaustasi tai sukupuolestasi mitään ja tärkeää on, että ”toiminnan kautta jokainen voisi löytää ainakin yhden uuden ystävän”,

hän jatkaa. Sanna haluaa painottaa, että Tyttöjen Tilassa käynti on yhtä lailla hyvä ja voimaannuttava harrastus kuin mikä tahansa muukin.

Tyttöjen Tilassa on eri ikäisille osallistujille suunnattuja viikoittain vaihtuvia teemoja, jotka vahvistavat naisten sosiaalisia taitoja ja itseensä luottamista. Teemat voivat liittyä myös stereotyyppien rikkomiseen ja niiden tiedostamiseen. Sanna kertoo, kuinka on paljon oletuksia ”oikeanlaisesta tytöstä”: kasvamme ilmapiiressä, jossa oletetaan, että täytyy olla tietynlainen, jotta kelpaa.

Palkittu Tyttöjen Tila

Tyttöjen Tilojen tärkein periaate on, että tytöt voisivat kokea paikan sellaiseksi, jonne he voivat tulla omana itsenään, jossa he uskaltavat olla rohkeita sekä kokeilla uusia asioita, eikä olisi pelkoa siitä, että joku nauraisi heille tai syrjisi. Sanna kertoo, että vertaistuki, luottamus ja kuulluksi tuleminen ovat tärkeä osa heidän toimintaansa. ”Tytöillä pitää olla sellainen tunne, että täällä heidän ääntä kuullaan ja täällä me välitetään, emmekä katso ohi”, hän kertoo. ”Tytö ja nainen kerrallaan me haluamme olla viemässä positiivista muutosta eteenpäin”, Sanna kiteyttää koko toiminnan tarkoituksen.

Sanna kuvailee suurimman saavutuksensa olevan Niceheartsin vuonna 2016 saadun Kansallisen nuorisotyöntunnustus -palkinnon Vantaan Tyttöjen Tilalle. Lisäksi suuri saavutus oli ylipäänsä saada vakiinnutettua Tyttöjen Tilan toiminta Vantaan Tikkurilassa, ja laajennus Lappeenrantaan oli myös iso ja hieno asia Niceheartsille. Opetus- ja kulttuuriministeriön myöntämä 10 000 euron palkinto tuntui hyvältä ja merkittävältä tunnustukselta koko järjestölle ja tiimille. Tyttöjen Tila- toiminta ei ollut vielä pyörinyt pitkään

ennen palkinnon myöntämistä. ”Se oli mahtavaa”, Sanna kuvaa tunteitaan.

Aitoja kohtaamisia

Sannan normaaliin työpäivään kuuluu paljon pala-vereja ja kokouksia sekä niihin valmistautumista. Kokouksissa suunnitellaan tyttöjen tilojen tapahtumia, työpajoja ja toimintaa pitkälle aikavälille. Sanna käy kouluissa puhumassa yhdistyksen toiminnasta ja innostamassa uusia jäseniä liittymään mukaan. Tällä hetkellä keskitytään myös kohderyhmän uudelleen-kartoittamiseen, sillä Tyttöjen Tila- toiminta haluaa panostaa enemmän myös lukio- ja ammattikoului-käisiin tyttöihin. Työpäiviin uuluuesimiehenä toimimista sekä työntekijöiden tukemista ja kannustamista. Työhön kuuluu myös olla perillä nuorten asioista, joten työntekijät seuraavat tarkasti sosiaalista mediaa ja lukevat erilaisia tutkimuksia pysyäkseen aallon harjalla.

Työ ei aina kuitenkaan ole pelkkää ruusuilla tanssimista. Varsinkin yksilötyössä tehtävät ottavat välillä koville myös henkisellä puolella. Yksilötapaamisissa työntekijät kuulevat paljon raskaita asioita ja jäsenet uskoutuvat heille välillä todella henkilökohtaistakin asioista. Sanna kertoo, että usein vaikeista asioistakin uskalletaan puhua, sillä työntekijät kohtaavat ihmiset ihmisinä; heistä näkyy välittäminen, eikä tilanteesta ole kiire mihinkään. Myös jatkuvuus ja paikan ilmapiiri ovat osasyä luottamussuhteeseen työntekijöiden ja jäsenten välillä. ”Meidän ohjaajat ovat ihan loistavia kohtaamisammattilaisia”, Sanna kertoo.

Saamme toisistamme voimaa

Sanna on itse löytänyt Niceheartsista elämänsä sisältöä, muutaman läheisen ystävän ja sellaisen

paikan, johon hän voi tulla omana itsenään. Hänen osaamistaan arvostetaan, ja hän saa kasvaa sekä kehittyä työssään. Elämän vaikeina aikoina Sanna on saanut voimaa, tukea ja jaksamista arkeen työpörükasta. Hän kertoo, että muut kokevat samoin ja jatkaa kertomalla: ”Haluamme uskoa, että naiset tulevat tänne voimaantumaan, joten olemme myös sitä toinen toisillemme”. Meillä arvo on ilo ja vaikka meillä onkin kävijöiden suuret asiat olkapäillä, tahdomme uskoa, että saamme toisistamme voimaa, hän kertoo.

Vapaaehtoistyöntekijöiden motiivit

Motivaatio lähteä vapaaehtoistyöhön on monille kutsumus. Siinä pääsee tutustumaan eri ikäisiin ja eri taustoista oleviin samanhenkisiin naisiin, ja pääsee osaksi yhteisöä. Muiden auttaminen antaa itselle paljon ja siinä kokee tekevänsä jotain merkittävää. Tällä hetkellä Niceheartsilla on noin 20 vapaaehtoistyöntekijää. Useat saavat todella paljon irti naisvoimasta ja Sanna uskookin, että monille nais- ja tyttöpainotteinen työ on sydämen asia.

Kuvassa hymyilee Nicehearts ry:n Unikkotie kahden mahtava työpörükka. Tila, johon henkilökunta on kokoontunut, on olohuone-toiminnan keskipiste.

Monet vapaaehtoistyöntekijät pääsevät harjoittamaan omaa ammattiaan hyväntekeväisyystyössä. Näin he saavat oman ammatillisen osaamisensa käyttöön ja voivat jakaa oppeja niitä tarvitseville. Sanna kertoo esimerkin eräästä opettajasta, joka vetää läksykerhoa Niceheartsilla työpäiviensä jälkeen maahanmuuttajataustaisille tytöille, joilla on vielä vaikeuksia suomenkielen kanssa.

Hetkessä elämistä

Sannalla myös tulevaisuuden haaveet liittyvät ulkomaihin ja erityisesti Bosniaan oman poikansa vuoksi. Sanna haluaisi antaa lapselleen esimerkkiä siitä, kuinka maailma on avoin. Tämän hetkinen tavoite Sannalle on oppia elämään hetkessä ja nauttia siitä, mikä juuri nyt on hyvin.

Itse en vieläkään tiedä, mitä tahtoisin olla isona. Haastattelun jälkeen mieleni valtasi kiitollisuus siitä, että on olemassa Sannan kaltaisia tekijöitä, ja Niceheartsin kaltaisia järjestöjä. Nyt edes jokin tavoite on selkeä itselleni: tahdon löytää samanlaisen motivaation työhöni, kuin Sanna, tehdä mitä rakastan, olla sujut itseni kanssa ja löytää oman polkun. Tämä saattaa olla loputon matka, mutta Sannan sanoin, täytyy vain kuvitella unelmat pään sisälle, ja jossain kohti elämää ne toteutuvat.

Toiminnan mahdollistajat

Niceheartsilla on monia rahoittajia ja yhteistyökumppaneita, jotka mahdollistavat heidän toimintansa. Suurimpina rahoittajina toimivat Vantaan, Espoon, Lappeenrannan ja Helsingin kaupungit, joita ilman Niceheartsin toiminta ei olisi mahdollista. Muita järjestön yhteistyökumppaneita ja rahoittajia ovat muun muassa Veikkaus, Me-säätiö, Euroopan unionin sosiaalirahasto, Sosiaali- ja terveysministeriö, sekä Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus.

VANGINVARTIJASTA KANSAINVÄLISEKSI YRITTÄJÄKSI

TEKSTI JA KUVA: JANI BERG JA ANSSI KUITTINEN

TOMI EK

Ikä: 37-vuotias

Syntynyt: Helsingissä, mutta vuodesta 1984 lähtien asunut Vantaalla

Jälkikasvu: neljän lapsen isä

Toiminut Etelä-Vantaan Taitoluistelijat ry:n hallituksen puheenjohtajana kolme vuotta.

Tukee omien tyttöjen muodostelmaluistelua. Lajissa toinen heistä kilpailee SM-tasolla.

Helsingin vankilassa useita vuosia vanginvartijana työskennellyt Tomi Ek päätyi perustamaan Ovi Oy:n vuonna 2013 isänsä ja toisen liikekumppanin kanssa. Neljä vuotta myöhemmin yrityksellä on emoyhtiö Suomessa, tytäryhtiöt Pohjois-Amerikassa sekä vireillä oleva Kiinassa.

Päivät vierivät pakkasten merkeissä kovaa vauhtia kohti joulua. Innokkuutta uhkuen kaksi tradenomiksi opiskelevaa nuorta herrasmiestä saapuu Wanda's Kitchen & Lounge-ravintolaan suorittamaan kouluprojektia. Joululaulujen soidessa

taustalla tutkailemme sopivan rauhallista nurkka-pöytää, minne lounasajan tuoma hälinä ei ylety. Samalla hetkellä oven avaa hymyilevä mieshenkilö, joka näyttää siltä, kuin olisi tulossa juuri meitä varten kertomaan liike-elämästä. Arvauksemme henkilöstä osoittautuu oikeaksi. Meille tarjotaan kupit kuumaa viinereiden kera ja pöytään päästyämme aloitetaan haastattelu.

”Nenä kiinni kirjaan”

Ovikun toimitusjohtajalle Tomi Ekille koulunkäynti ei ollut nuorempana omin juttu. Yläasteella häntä kiinnosti lähinnä vain liikuntatunnit, eikä hän juurikaan viihtynyt kirjojen ääressä. 2000-luvun alussa Ek alkoi opiskelemaan sosiaalipsykologiaa avoimessa yliopistossa. Häntä alkoi kuitenkin kiinnostaa enemmän kaupallinen ala ja tämän johdosta Tomi lähti Iso-Britanniaan Swansean yliopistoon suorittamaan MBI-maisteritutkintoa.

Jälkeenpäin ajateltuna Ek oppi paljon kulttuurista ja ”kielikyllyn” ansiosta myös liike-elämän englannin kieltä. ”Koen, että on kannattavaa haastaa itseään ja katsoa metsää puilta. Suosittelen opiskelijoille lämpimästi pitämään nenän kiinni kirjassa, vaikka aina se ei sillä hetkellä tuntuisikaan kivalta”, Ek kertoo pohtivan näköisenä

Yrityksen perustaminen syntyi sattuman kaupalla

Oman yrityksen perustaminen tapahtui Ekin mukaan ikään kuin vahingossa vuonna 2013. Kaikki lähti hänen isänsä keksimästä putkiremonttien ja linjasaneerauksiin tarkoitetusta lukittavasta oven painikkeesta. Tomi lupautui esittelemään isänsä muutamalle ystävälleen ja kaksi viikkoa myöhemmin he saivat

Tammikuussa 2018 myyntiin tullut Oviku Secure Lock.

kyseiselle keksinnölle Suomen historian suurimman keksintösäätiön tuen, joka oli useiden kymmenien tuhansien eurojen arvoinen. Tämän innoittamana Tomi auttoi isäänsä perustamaan Oviku Oy-yrityksen, ja he alkoivat tehdä patenttihakemuksia.

Hetkeä myöhemmin yritys sai siemenrahasijoituksen enkelisijoittajilta. ”Olin tässä vaiheessa jo siirtymässä pois, kun olin saanut oman osuuteni hoidettua. Minut kuitenkin saatiin puhuttua ympäri ja päädyinkin lopulta osaomistajaksi ja toimitusjohtajaksi yritykseen”, Ek paljastaa naurahtaen. Tällöin he aloittivat kartoittaa markkinoita ja kasaamaan yhtiötä pystyyn. Vuoteen 2017 mennessä yrityksellä on emoyhtiö Suomessa ja tytäryhtiöt Pohjois-Amerikassa sekä vielä toistaiseksi vireillä olevana Kiinassa.

Tuotteita on kehitetty tähän mennessä useita

Yrityksellä on tällä hetkellä kuusi olemassa olevaa ja neljä uutuustuotetta on tulossa markkinoille, sekä 11 tuotteeseen on saatu patenttisuojat. Päätuotteiksi Ek määrittää kaikkiin älykoteihin menevät turvaratkaisut ja valvontajärjestelmät. Lukoissa on tiirikointisuojaus, jolloin esimerkiksi varastetulla tai kopioidulla avaimella ei pysty avaamaan ovea ulkoapäin. Kyseiset tuotteet on pyritty kehittämään kuluttajille helppokäyttöisiksi, jolloin he voivat valita vaihtoehtoista esimerkiksi älypuhelimella avattavan lukituksen. Myös kotona huoneisiin pääsyä voidaan rajoittaa siihen tarkoitettulla lukittavalla ovenpainikkeella. Yrityksen suuri vahvuus on lisäturvaa tuovissa ratkaisuissa, jolloin voidaan tuottaa turvaa myös niille ihmisille, jotka eivät halua älykotia tai älylukkoja koteihinsa.

Tulevaisuudessa yrittäjyyden oppeja nuorille

Ek kertoo haluavansa olla tulevaisuudessa mukana auttamassa uusia nuoria yrityksiä mahdollisuuksien mukaan. Toistaiseksi hän ei vielä tiedä missä muodossa haluaa tuoda omia yrittäjyyden oppeja nuorille yrittäjille. ”Jos joskus on Ovikun ansiosta tarpeeksi ylimääräistä rahaa, niin voisin olla esimerkiksi mukana rahoittamisessa tai jollain muulla tapaa olla tuomassa lisäarvoa kokemuksillani uusille aloittaville yrittäjille”, Ek pohtii.

KOKO KANSAN RAKASTAMA KONSTAAPELI

**TEKSTI JA KUVAT: JIMI KAISKO
JA JOONAS KALLIO**

Televisiostakin tuttu lempeä poliisi on selvinnyt uskomattomat 32 vuotta ilman virka-aseen käyttötarvetta. Maltillisesti toimiva Lindh on vaativan työn lisäksi esimerkillinen arjen sankari myös virkapuvun ulkopuolella. Koko kansan rakastama ylikonstaapeli on hyvä esikuva kenelle tahansa poliisin alulle, ja Lindh toivookin nuorille aloitteleville kollegoilleen parempaa palkkausta työn arvaamattomuuden vuoksi.

On kylmä joulukuinen aamu ja, partio on lopettelemassa rankkaa yövuoroa, jossa jälleen valvottiin kansan turvallisuuden puolesta. Toisaalla kaksi nuorta haastattelijaa kävelee kylmässä viimassa kohti Tikkurilan poliisilaitosta. Haastattelijoita hieman jännittää, vaikka he ovatkin saaneet erittäin lempeän kuvan haastattelun kohteesta Jan-Erik ”Janne” Lindhistä. Poikia hermostuttaa, poliisit ovat henkilöitä, joiden auktoriteettia kuuluu kunnioittaa. Lindhin saapuessa paikalle yleensä melko ”löysien” poikien selkä suoristuu niin, että voisi kuvitella tilanteen olevan peruskauden aamu armeijassa. Kuitenkin hyvin

nopeasti tilanteen jäykkyyden rauhoittaa Lindhin rauhallinen olemus.

Lentäjä vai lainvalvoja?

Koulutus oli ennen vanhaan täysin erilaista. Lindh eteni lukiosta suoraan poliisikouluun, joka oli lyhytkestoinen 10 kuukautinen koulutus, joka sisälsi kokeilukurssin ja miehistökurssin. Nykyään poliisikoulu on noin kolmen vuoden puristus. Lindhin aikana poliisikoulussa oli paljon fyysistä harjoittelua ja kuntotestejä pidettiin useasti.

Poliisiin täytyy olla luonteeltaan Lindhin mukaan avoin ja sosiaalinen, eikä tehtävässä pärjää mikään kuumakalle. ”Jos pinna palaa samantien, niin on väärällä alalla” Lindh täsmentää.

Lindhin unelma-ammattit ovat olleet pienestä pitäen lentäjä ja poliisi. Lindh suoritti lentolupakirjan nuorempana, jolloin vapaa-aika kului suurimmalta osin lentämisen parissa. Poliisin työ kuitenkin vei mukanaan ja lentäminen jäi vähemmälle. Nykyään Lindh lentääkin omien sanojensa mukaan ”vain Finnairin kyydillä”.

Vapaa-ajalla Lindh tykkää puuhailla autoharrastuksen parissa. Asuessaan maalla vanhassa omakotitalossa aikaa menee myös remontoimassa asuntoa, aina on jotain puuhasteltavaa. Vapaa-aikaa ei ole kuitenkaan paljon, sillä vuorot ovat 12 tuntisia ja työviikot saattavat venähtää jopa 60 tuntiseksi.

Poliisin työssä on erittäin tärkeää, että työparin kanssa kemiat kohtaavat. Lainvalvojan työssä ei ole väliä onko pyhäpäivä tai viikonloppu, sillä kansaa on valvottava jatkuvasti. Jouluisinkin Lindhin sanojen mukaan “pukit ja muorit aloittavat juhlimisen usein jo varhain”, joten töitä tehdään joulun pyhinäkin.

Lainvalvontaa televisiossa

Tunnetuksi Lindh kuitenkin tuli ohjelmasta Poliisit (tuotantokausi 5, 2013), johon hän oli vapaaehtoisena ilmoittautunut osallistumaan. Ehtona oli kuitenkin, että hänen (nykyään entinen) työparinsa Mikko Majanen myös suostuisi mukaan. Alkuun “Janne” koki pientä jännäisyyttä kameroiden polttaessa selän takana, mutta siihen kuulemma tottuu. Lindhin muistiin on sarjan kuvauksista jäänyt mieleen vaarallinen tilanne, jossa kameramies meinasi jäädä junan alle.

Lindhin täytyi tehtävärekisteriä katsoessaan päättää, että mitkä keikat voi työvuoron aikana kuvata. Kaikkea ei voinut kansalle näyttää. “Koitin ottaa muutakin kuin vain juoppojen kuskaamista”, Lindh kommentoi naurahtaen. Lindh on saanut ainoastaan positiivista

palautetta ohjelmasta, eikä hän kadu päätöstään lähteä sarjaan mukaan. Päävastoin; hän on iloinen valinnastaan ja ohjelman tuomista uusista kavereista.

Poliisin työ on aikojen saatossa muuttunut teknologia-painotteiseksi ja paperihommia joutuu tekemään enemmän. Vantaalla pitkän uran tehnyt Lindh tapaa “vakioasiakkaita” työvuoroissaan, ja osaa yleensä jo etukäteen ilmoituksesta päätellä, kuka henkilö on rikkeen takana. Lindh sanoo Vantaan olevan “pullataikina, joka turpoo ja kasvaa”. Väkiluku kaupungissa lisääntyy tasaisesti ja ihmisiä on paljon eri taustoista ja kulttuureista. Vantaan sosiaalirakenne jakaa rikkeet enemmän itä- kuin länsipuolelle.

Pitkän poliisiuran ja monen valvotun yön myötä Lindh on alkanut jo odottaa eläkepäiville pääsyä. Hänen uransa on sujunut esimerkillisen hyvin ilman suurempia haavereita, ja alle seitsemän vuoden päästä hämmöttävät eläkepäivät ovat todellakin ansaittuja. Lindh kertoi, että häntä on uransa aikana osoitettu kerran aseella. Silloin hänen sanojensa mukaan “syke siinä vähän nousi”. Pitkän poliisiuran aikana virka-asetta hän ei kuitenkaan ole joutunut käyttämään muuhun kuin eläinten lopettamiseen.

Tiesitkö tätä?

Keskusrikospoliisi (KRP) on Suomen poliisin valtakunnallinen yksikkö, jonka toimialueena on koko Suomi. Keskuspaikka sijaitsee Vantaalla ja muut yksiköt Tampereella, Joensuussa, Oulussa, Turussa ja Rovaniemellä.

Keskuspaikka sijaitsee Jokiniemenkujalla Tikkurilan maali-tehtaan ja matkakeskus Dixin läheisyydessä.

Keskusrikospoliisin koko henkilöstömäärä on noin 700 henkilöä, joista poliiseja noin 60%.

Itä-Uudenmaan poliisilaitoksen toimintapiiriin kuuluu 15 kuntaa Uudenmaan maakunnan itä- ja keskiosissa.

Poliisin toimintaa voit seurata sosiaalisessa mediassa.

Lähde: Poliisi 2018

Itä-Uudenmaan poliisilaitos

@keskusrikospoliisi @IUPoliisi

@krp_poliisi @IUPoliisi

Vantaa on monikulttuurinen kaupunki. Nepalilainen Sushil Gautam on tullut lähes 6000 kilometrin päästä Suomeen, jotta voisi opiskella alaa, johon hänellä on suuri intohimo.

On tavallinen tammikuinen torstaipäivä. Olen unohtanut katsoa edellisenä iltana säätiedotukset ja ajaessani ulos työpaikkani parkkihallista, huomaan hetkessä Etelä-Suomeen iskeneen lumimyrskyn, joka muistuttaa lähes hurrikaani Katriinaa. Noin 45 minuuttia kestäneen selviytymistaistelun jälkeen saavun koululle niin, että lopputuloksena on lumipyryn kastelemat hiukset, poskille valuneet ripsivärit sekä yksi irronnut myrskyn riepottelema tuulilasinyyhkijä. Nopean ehostautumisen jälkeen odotan aulassa vierastani. Kohta ovesta saapuukin hymyilevä ja pirteän oloinen nuori mies, jota ei luontoäidin järjestämä lumimyrskyshow näyttänyt paljon hetkauttavan.

5746 KILOMETRIÄ KAHDEN KODIN VÄLILLÄ

TEKSTI JA KUVA: MILLA SORRI

Sushil Gautam on vantaalainen, lähes 31-vuotias opiskelija, kirjailija ja monen eri toimialan moniosaaja. Sushil on kotoisin Nepalista, tarkemmin sen pääkaupungista Kathmandusta. Hän opiskeli Nepalissa lukioaikanaan viestintää ja teki muun muassa toimistotöitä. Lisähaasteita kaipaava Sushil sattui ohimennen kuulemaan Suomesta ja sen hyväta-soisesta koulutuksesta, joka on mahdollista saada suoritettua ilman lukukausimaksuja. Hän selvitti, että Suomessa on mahdollisuus tehdä eurooppalaisia tutkintoja ja päätti hakea opiskelemaan kansainvälistä kauppaa. Pääsykokeet menivät hyvin ja pian olikin jo lentolippu Suomeen ostettu, ja vuonna 2007 Sushil saapui Suomeen. Vaikka Sushil on elämänsä aikana matkustellut runsaasti ja nähnyt maailmaa, hän kertoo naurahtaen, että ei tiennyt Suomesta muuta kuin sijaintinsa lähellä Norjaa.

Kielimuuri vaikeuttaa työn saantia

Sushil opiskeli alemman korkeakoulututkinnon pääaineenaan kansainvälinen kauppa Arcadan ammattikorkeakoulussa ja valmistui vuonna 2012. Opintojen jälkeen hän kuitenkin ymmärsi, ettei tämä ole juuri se oma juttu, jota hän tahtoo tehdä. Intohimo kirjoittamista, valokuvausta ja videoiden tekoa kohtaan on aina ollut suuri, ja näin ylempi ammattikorkeakoulututkinto mediapuolella sai Sushilin jatkamaan opintoja Arcadassa. Kaksi vuotta kestänyt opiskeluaika alkaa olla lopputyön viimeistelyä vaille valmis ja muutaman kuukauden sisällä hämmöttää valmistuminen.

Työt, opiskelu ja monet harrastukset pitävät Sushilin kiireisenä. Suomessa hän on ehtinyt työskennellä muun muassa paperin tuotannossa, mutta yleisesti hän on kokenut, että maahanmuuttajien on hankala saada töitä puutteellisen suomen kielen takia. Sushil on työskennellyt viimeiset viisi vuotta Spectra-yhtiöllä, ja on vuodesta 2015 lähtien toiminut kohde-esimiehenä kauppakeskus Jumbon toimipaikassa. Hänen valvonnassaan on tällä hetkellä noin 20 työntekijää ja työhön kuuluu muun muassa laadunvalvonta sekä asiakaspalvelu.

Kuva kiinnostaa – liikkuvana ja stillinä

Sushil kertoo, että työn ja opiskeluiden lisäksi hän pitää kirjoittamisesta, valokuvauksesta ja videoiden tekemisestä. Hän kertoo juuri lähestyvän kaksivuotta kestäneen kirjoitusprojektin loppua, ja on saamassa valmiiksi ensimmäisen romaaninsa. Teos on tarkoitus julkaista heti, kun Sushil valmistuu Arcadasta. Kirja kertoo miespuolisesta henkilöstä, joka tulee Nepalin ”turistikeskus” Thameliin, jossa hän alkaa tahkomaan rahaa toimimalla niin sanotusti hieman harmaalla alueella.

Rahan lähde ei ole varsinaisesti täysin laitonta, mutta liikkuu laittomuuden määritelmän rajoilla. Sushil ei kuitenkaan aio paljastaa enempää kirjastaan vaan antaa tulevien lukijoiden selvittää itse, kuinka tarina tulee etenemään. Tämä teos ei kuitenkaan ole ensimmäinen, jonka julkaisussa Sushil on ollut mukana. Hän on ollut sijoittajana yhdessä kirjassa, jota hän ei kuitenkaan ole itse kirjoittanut.

Valokuvaus ja kuvien muokkaus on lähellä Sushilin sydäntä. Hän on käynyt Nepalissa kuvanmuokkausohjelmien kursseja, mutta pääosin hänen kuvanmuokkaustaitonsa ovat kehittyneet pitkäjänteisen omaehtoisen harjoittelun seurauksesta. Heitänkin vitsiä, että Sushil taitaa olla alan mestari, mutta hän toteaa nauraen, ettei tuolla alalla ei tule koskaan mestariksi.

Nykypäivänä liikkuvan kuvan suosion lisääntyminen on myös herättänyt Sushilin mielenkiinnon. Hän kertoo rakentaneensa kotiinsa pienen studion, jossa hän kuvaa videoita Youtube-kanavilleen. Toinen kanavista keskittyy tuottamaan informatiivista sisältöä, kun taas toinen on kevyempää ja sisältää lähinnä komiikkaa. Eräs hänen tekemistä videoista on tavoittanut jo yli 300 000 näyttökertaa. Sushilin on tarkoitus valmistua lähikuukausien aikana, jonka jälkeen ajatuksissa olisi palata takaisin kotimaahansa Nepaliin elokuussa. Tuolloin tulisi taas yksi vuosi lisää Suomessa. Alustavissa suunnitelmissa olisi perustaa oma monipuolinen media-alan yritys, jonka nimestä tai mahdollisista yhtiökumppaneista ei ole vielä varmuutta. Sushil uskoo, että hänellä olisi hyvät lähtökohdat ryhtyä media-alan yrittäjäksi monipuolisen koulutustaustansa takia, ja uskoo alan olevan tulevaisuudessa jopa tuottoisaa.

Sama asia suomalaisissa on parasta ja huonointa

Haastattelun edetessä kysyn Sushililta mielipidettä urheiluun. Hän vastaakin pitävänsä jalkapallosta ja kriketistä. Urheilusta puhuttaessa haluan tietysti

kuulla hänen mielipiteensä suomikiekkoon. Sushil vastaa nauraen, ettei suomalainen jääkiekkokulttuuri ole tarttunut häneen Suomessa vietetyn vuosikymmenkään jälkeen. Keskustelu kääntyy suomalaiseen kulttuuriin ja suomalaisuuteen. Sushil toteaa suomalaisuudessa parasta sekä huonointa olevan rehellisyys ja suorasanaisuus. ”Joskus olisi ihan hyvä olla vähän vähemmän rehellisiä ja suoria joissakin tilanteissa”, Sushil naurahtaa. Suomen vaihteleva sää ei ole Sushilin mielestä mikään ongelma, vaikka se tuntuukin välillä kiukuttavan monia kantasuomalaisia.

Näin kirjoittajan matematiikalla Sushil Gautamin matkan lämpimästä kylmään voisi tiivistää lukemiin, jotka menevät näin: kaksi korkeakoulututkintoa, viisi vuotta työkokemusta, 300 000 näyttökertaa Youtubessa, yksi romaani, kymmenen vuotta Suomessa ja 5746 kilometriä Vantaan ja Kathmandun kotien välillä.

”

**JOSKUS OLISI IHAN
HYVÄ OLLA VÄHÄN
VÄHEMMÄN REHELLISIÄ
JA SUORIA JOISSAKIN
TILANTEISSA.”**

Tiesitkö tätä?

16,6% vantaalaisista puhuu äidinkielenään jotain muuta kuin suomea tai ruotsia.

Vantaa on Suomen monikulttuurisin kaupunki.

Jo joka kolmas yritys Vantaalla on maahanmuuttajien perustama.

Maahanmuuttajien osuus YritysVantaan yritysneuvonnan kävijöistä on noin 40%.

Lähteet:

Vantaa
http://www.vantaa.fi/hallinto_ja_talous/tietoa_vantaasta/tilastot_ja_tutkimukset/vaesto_ja_en-nuste

Yrittäjät
<https://www.yrittajat.fi/espoo-yrittajat/a/uutiset/564676-jo-joka-kolmas-yritys-maahanmuuttajan-perustama>

YRITYSNEUVONTA PALVELEE SINUA

Tämä julkaisu on toteutettu yhteistyössä Vantaan kaupungin elinkeinopalveluiden kanssa. Halusimme kertoa tarinoita vantaalaisista ihmisistä, innovaatioista, ilmiöistä ja yrityksistä. Jos juuri yrittäjyys on mielessäsi ja sait ehkä kipinän ryhtyä tuumasta toimeen, tässä sinulle ensimmäinen tärkeä kontaktisi:

YRITYSPALVELUKESKUS LEIJA

Yrittämiseen liittyvät neuvontapalvelut on Vantaalla keskitetty yhden katon alle Yrityspalvelukeskus Leijaan. Leijan talossa toimivat muun muassa kaupungin elinkeinopalvelut, YritysVantaa, Kauppamari, Yritysohjaamo, Vantaan yrittäjät ja TE-keskus. Tekesin, Finpron ja Finnveran vastaanotot toimivat myös Leijassa ajanvarauksella.

Leija löytyy osoitteesta Eläntötie 3, 01510 Vantaa.

Ota yhteyttä ja soita Businessvantaa Infon neuvontanumeroon 09839 20000 (ma-pe 8-16). Neuvontakieliä ovat mm. suomi, ruotsi, englanti, venäjä.

Ole rohkeasti yhteydessä Leijaan!

MIES VANTAALAISTEN KATUPOTRETTIEN TAKANA

TEKSTI JA KUVA: ADA ARO JA NORA JUSUFI

”Haluatteko kahvia?” -meiltä heti kysytään astuessamme eteiseen. Kysyjä on Olli Berg, 39, Myyrmäki-liikkeessä aktiivisesti mukana oleva, kamera kädessä katuja taittava Humans of Myyr Yorkin ylläpitäjä.

Hyväntuulinen Olli istuu keittiössään – ja samalla keskellä työhuonettaan. Hän omistaa nimittäin valokuvien restaurointiyrityksen, jota hän pyörittää kotoaan käsin.

Ollin lapsuus rakentuu vilkkaasta yrittäjävanhempien arjesta, pikkusiskosta sekä isän ja isoisän rakennuttamasta talosta Askistossa. Hänen perheensä muutti Vihtiin, hänen ollessa kolme vuotias. Lapsuus Vihdissä oli normaalista poikkeamatonta, mutta toisinaan Olli koki olevansa hieman yksinäinen puistoissa ja leikkipaikoissa. Olli Bergin perhe asui kylässä, jonka asukasluku silloin oli vain noin kolmesataa, joten kavereita ei ollut liiaksen. Hänessä itsessään kuitenkin kyti erakkomielinen tutkija, joten hän oppi tykkäämään yksin kuljeskelemisesta ja elämään tutustumisesta. Ollin puhuessa vanhempien yrittäjyydestä hiljenee hän hetkeksi ja kertoo, että vanhempien kiireellisestä arjesta johtuen, nuorena tarvittava rakkaus jäi välillä uupumaan. Kun pikkupoika -aika jäi hieman taemmas ja nuori aikuisuus oli edessä, kiinnostui Olli graffiteista ja skeittauksesta, jota myös itse harjoitti.

Olli on ollut läpi elämänsä liikunnallista sorttia. On skeitattu, lumilautailtu, kahvakuulailtu ja ylipäättään liikuttu, kunnes hänen selkänsä äkillisesti kipeytyi ja entisiä fyysisiä harrastuksia hän ei voinut enää tehdä. Kipeytyneen selän kanssa hän kuitenkin käy tekemässä kävelylenkkejä, soittaa vinyylilevyjä kotona omaksi ilokseen ja kahvakuulailee kotona ja harrastaa omien sanojensa mukaan kulkemisen taidetta.

”Aika ei mee koskaan hukkaan, jokainen tunti on oppitunti”, Berg kuvailee.

Vantaalla yhdistyi työ ja koti

Armeijan suoritettuaan Olli muutti Malminkartanoon ja sieltä matka päättyi Vantaalle. Vantaa on hänen nykyinen kotikaupunkinsa ja on ollut sitä jo parikymmentä vuotta, nimittäin Olli asuu Myyrmäessä, lähellä sen keskustaa ja lenkkipolkuja. Valokuvaaminen on ollut hänen intressinä jo pitkään ja nyt hän onkin päässyt yhdistämään mielipuuhaansa; hän kuljeskelee Suur-Myyrmäessä, juttelee ihmisten kanssa, valokuvaa heitä ja tämän jälkeen heidän luvallaan julkaisee heistä kuvallisen tarinan Humans of Myyr York -nimisen projektin merkeissä. Tämän tyylliseen toimeen hän ryhtyi neljä vuotta sitten, kun hänelle sitä ehdotettiin. Humans of Myyr York juontaa juurensa maailman suosituimmasta katukuvablogista Humans of New Yorkista.

Myyrmäkeläisten oma taiteilija

Humans of Myyr Yorkia Olli ei tahdo kutsua työksi, eikä harrastukseksi, vaan kulkemisen taiteeksi ja elämäntavaksi. Hän lähtee ovesta kamera kädessä sen suurempia suunnitelmia tai tavoitteita ajattelemta, istahtaa ehkä ostarin penkille, taikka puistopolun kannolle ja odottelee vastaantulevia ja ”se oikea” kun osuu kohdalle, käy hän juttelemaan ja hyvällä tuurilla vastaan kulkeva henkilökin on juttutuulella. Hän kertoo yleensä heti oman aikomuksensa, jotta tuntematon henkilö tietää mikä asia on kyseessä. Olli täsmentää, että tykkää kyllä muutenkin ihmisten kanssa ”jubailusta”. Toisinaan saattaa tulla myös kieltäviä vastauksia haastatteluun tai kuvaamiseen. Sellaistakin tapahtuu, että hänen luokseen hakeudutaan ja pyydetään päästä mukaan Humans of Myyr Yorkin -katupotrettiin.

Omaksi idolikseen Olli mainitsee newyorkilaisen katukuvaajan Jamel Shabazzin, sekä lukuisia hieman tuntemattomampia valokuvaajia. Idoleista huolimatta Olli tekee selväksi, että kilpailijoita hänellä

”

AIKA EI MEE KOSKAAN HUKKAAN, JOKAINEN TUNTI ON OPPITUNTI.”

on vain oma itsensä. Ollista erityisen tekee se, että hän ei vertaile itseään muihin vaan hyväksyy kaikki sellaisinaan. Olli kuvailee, kuinka hän on rakentanut luottamuksen itsensä ja kuvattavien henkilöiden välillä. Tämä on johtanut siihen, että Ollille kerrotaan paljon asioita joita hän ei koskaan voisi kuvitella julkaisevansa. Muun muassa ikävistä lapsuusmuistoista jopa tilanteisiin, jossa julkaisu olisi saattanut aiheuttaa vaaratilanteita. Joskus tarinat ovat särkeneet hänen sydämensä niin, että hän on jättänyt jutun kokonaan sikseen ja tarttunut seuraavaan.

Humans of Myyr Yorkin merkitys ja mahdollisuudet

Tuumimme Humans of Myyr Yorkin merkitystä Ollille. Elämänmakuisten tarinoiden julkaisu, joiden taka seisovat Ollille ennestään tuntemattomat ihmiset; niin iäkkäämmät, kuin nuoremmatkin. Hän kertoo vielä merkittäväksi seikaksi sen, kun oman jutun työstäminen yhdistyy elämäntapaan ja sen, että on päässyt tekemään jotakin tämän tapaista. Hän painottaa myös, että pienillä inhimillisillä asioilla on suuri merkitys yhteiskunnassa. Ja tämänkaltaisilla julkaisuilla on todella suuri merkitys erilaisuuden suvaitsevaisuuteen. Hän iloitsee suuresti, kun on löytänyt oman tavan ilmaista itseään.

Olli Berg on mies, joka hajamielisyyksissään unohti laittaa vedet kahvinkeittimeen tummaa kahvia tarjo- tessaan. Hän on hienovarainen ihmistenkuuntelija, elävien tarinoiden julkaisija.

Hän miettii tarkkaan, ennen kuin vastaa. Hän on toverillinen ja hänestä huokuu, että on oikealla tiellä ja oikeissa tehtävissä. Tulevaisuudessa Olli Berg haluaisi tavoitella omia töitään valokuvataiteen museoon. Tulevaisuuden haaveissaan, olisi hän päässyt muuallakin työskentelemään ja osallistunut näyttelyihin suuremmilla panoksilla. Vastaisuudessa

Olli kertoo aikovansa jatkaa ihmisten kuvaamista. Hän jatkaa kertomalla, että haluaisi kuvata ihmisiä myös eri puolella maailmaa. Mutta haasteena on, että muualla hän olisi turisti ja oman paikan sekä toimintatavan löytäminen olisi mutkikkaampaa.

Mielellämme pyöritämme kysymystä; mikä juu Ollilla on, kun tuntemattomat ihmiset kertovat hänelle elämäntarinoitansa, toisinaan hyvinkin henkilökohtaisia? Häneltä löytyy kysymykseen välittömästi vastaus; on luotava ääretön luottamus itsen ja tuntemattoman henkilön välille. ”Luottamus, jota ei koskaan rikota”, hän tiivistää. Tämän jälkeen Olli kertoo itsellään olevan hallussa yksi kysymys, jota hän saattaa käyttää, jos luottamussuhdetta ei näytä syntyvän. Mutta tämä kysymys jää meillekin salaisuudeksi.

Tiesitkö tätä?

Myyrmäki-liike on asukkaiden vapaamuotoista toimintaa, johon jokainen voi osallistua oman aikataulunsa ja resurssiensa puitteissa.

Myyrmäki-liike on yhdistänyt myyrmäkeläisiä jo vuodesta 2015 .

Tapahtumia järjestetään vuodessa useita ja tapahtumat ovat avoimia kaikille ja kaikenikäisille.

Myyrmäki-liike kattaa kirpputoreja, yhteisiä siivouspäiviä, lastenjuhlia, graffitiryhmän, Film Festivalin ja monipuolisesti muita harrastusmahdollisuuksia yhteisöllisyyden hengessä.

Toteutetaan yhteistyössä myös muiden kaupunkien kanssa.

”

**KESÄT OLLI BERG KERTO-
TOO VIETTÄVÄNSÄ
ORIMATTILASSA RIN-
TAMAMIESMÖKISSÄ,
JOSSA HÄN VILJELEE
JA KASVATTAO OMIA
RUOKIAAN.**

PAIKALLINEN, PARAS JA PALVELEVA – MENESTYKSEN KOLME KULMAKIVEä

KUVAT JA TEKSTI: RONJA HAMUTTA JA OTTO IKÄVALKO

Myyrmäen kerrostalojen keskellä ja rakennustyömaiden siimeksessä sijaitsee vantaalaisen ravintolamaailman helmi. Wanda's Kitchen and Loungen omistaja Tomi Puikkonen, 42, tervehtii tuttavallisesti sisään astuvia asiakkaita ja toivottaa heidät tervetulleiksi ravintolaan. Ravintolan toinen omistaja Toni Aalto, 37, valvoo tiskin takana suussa sulavien lounaiden valmistumista. Mikä tekee Wanda'sista ravintolan, joka onnistui paikalla, jossa muut eivät siihen kyenneet?

Vain vuosi perustamisensa jälkeen Vantaan vuoden ravintolaksi valittu Wanda's tarjoaa asiakkailleen viihtyisän makumatkan maistuvien aterioiden äärelle. Menestyvän ravintolan rakentaminen on vaatinut pienten lasten isiltä paljon, mutta menestyksen nälälle ei näytä riittävän rajoja, sillä ansaittu tuplamestaruus saavutettiin maaliskuussa 2018.

Aallolla on pitkä kokemus ravintola-alalta, ja hän on vastuussa koko ravintolapuolen toiminnasta ja pyörittämisestä. Ennen Wanda'sia hän toimi Scandic-hotellin ravintolapäällikkönä, mutta uudet haasteet oman

Tiesitkö?

Wanda'sin toinen omistaja Toni Aalto on tehnyt 1757 maalia käsipallon SM-sarjassa ja pitää 11. tilaa kaikkien aikojen maalintekijätilastossa. Seurajoukkueessa muun muassa vantaalaista Atlas-ta edustanut Aalto on myös esiintynyt miesten maajoukkueessa.

ravintolan perustamisesta kutkuttivat mieltä. Kuten Puikkosella, myös Aallolla on ollut unelma ravintolan perustamisesta jo monien vuosien ajan. Yhteinen intohimo ravintolan perustamiseen lähti kaivokse-
lalaisesta pizzeriasta, kun molempien ajatukset kohtasivat ravintolan perustamisesta. Idean toteuttamiseen kului kuitenkin aikaa. Matkaan kuului monta mutkaa, kuten myös useita ylä- ja alamäkiä.

”Yrityksen tärkein arvo on paikallisuus

Yli 40 vuotta Länsi-Vantaalla ylpeästi asunut Puikkonen kokee nämä nurkat kodikseen. Tällä hetkellä Martinlaaksossa asuva ravintoloitsija kertoo, ettei olisi uskaltanut avata ravintolaa minnekään muualle.

Omistajilla oli selvät visiot länsi-vantaalaisesta ruokakulttuurista ja siitä, kuinka se toteutettaisiin. ”Tiesin, mitä täältä puuttuu”, Puikkonen kertoo haastattelun lomassa. Hyvä ruoka- ja seurusteluravintola oli juuri sitä, mitä alueelle kaivattiin.

Jokaista pöytää Wanda'sissa koristaa länsi-vantaalaisten kaupunginosien nimet ja kartat. Yksinkertainen idea kiehtoo asiakkaita ja oman lenkipolun tai asunnon löytäminen kartalta ruokaa odottaessa sitouttaa heitä ravintolaan. ”Yrityksen tärkein arvo on paikallisuus”, hän kertoo. Kotoisan ravintolan tunnelmaan särmikkyyttä tuovat seiniä koristavat, Myyrmäen katukuvaan sopivat, räväkät graffitit.

Henkilökunnan tärkeydestä kertoo Tomi Puikkosen (oik.) tarina kesältä 2016, jolloin kassan kanssa oli todella tiukkaa. Hänen ja yrityskumppaninsa Toni Aallon (vas.) palkanmaksun sijaan he pitivät virkistyspäivän työntekijöille. Keskellä kuvassa on tarjoilija Viktoria Maloseva.

Puikkonen ja Aalto antavat ravintolalle kasvot omistajina. Kun ihmiset tuntevat omistajat, voi ravintolan tuntea asiakkaana omakseen. ”Ihmiset arvostavat, kun omistajat tekevät paljon töitä asiakkaiden eteen”, Puikkonen kertoo. Valtava intohimo ravintolan pyörittämiseen on hänen mukaansa merkittävä tekijä menestykselle. ”Tämä on meidän paikka”, Puikkonen toteaa

päätäväisesti. Ravintolan toimintaa kuvaa hyvin sen asettamat arvot; paikallinen, paras ja palveleva.

Buffet lounaista à la carte-illallisiin

Monipuolisen buffet-lounaan lisäksi Wanda's tarjoaa asiakkailleen à la carte-illallista, sekä teemoittain vaihtelevia brunseja. Silloin tällöin asiakkaita

ihmetyttää, ettei paikalliseen ravintolaan pääsekään noin vain syömään. Ravintolan suuresta suosiosta kertoo se, että ajoittain asiakkaita täytyy käännättää ovelta pöytien ollessa täynnä varsinkin viikonloppuisin, mutta pöytä yritetään järjestää asiakkaille ilman että palvelutaso heikkenee, mikäli suinkaan mahdollista.

Mitä tapahtui avaamisen jälkeen?

Puikkonen on oppinut valtavasti yrittäjyydestä ja kertookin, että myös virheet kuuluvat yrittäjän arkeen. Avauksen jälkeen on ollut todella vilkasta ja opetuksena Puikkonen suosittelee, ettei ravintolaa pitäisi avata väkisin liian aikaisin. “Olisi kannattanut treenata vielä viikko”, Puikkonen naurahtaa kertoessaan, kuinka Toni oli varoitellut asiasta. Ensimmäinen vuosi oli tappiollinen, kuten uusille yrityksille on tyypillistä. Toinen vuosi päättyi yhtä paljon plussalle. ”Odotan kovasti kolmatta vuotta”, hän toteaa.

Puikkosen mukaan yrityksellä on aina kuolemanlaakso, ja Wanda’silla se laakso tuli jo aivan alkumetreillä. Pankki myönsi, että oli antanut liian vähän lainaa ravintolan pyörittämiseen, ja Wanda’sin tarina meinasi loppua ennen kuin se ehti edes kunnolla alkaa. Pankki lupasi lisää lainaa, mutta kaipasi vakuuksia, eivätkä yrittäjät halunneet lisärahoituksia. Vuokraisäntä oli tässä tapauksessa pelastava enkeli, joka antoi luvan maksaa heinäkuun vuokran viidessä osassa. ”Monen yrityksen tie loppuu tähän, mutta jos siitä nousee, niin homma lähtee rullaamaan”, Puikkonen kertoo.

Kuusi kovaa vuotta

Aikana ennen Wanda’sia Puikkonen oli urheiluväline-yritys Nikellä töissä viisi vuotta jääkiekon parissa. Hän oli myös käsipalloliiton toiminnanjohtaja, jonka jälkeen hän toimi Solvallon urheiluopiston myyntijohtajana

Ravintolan ulkopuolella on näkyvissä logot Wanda’sin monipuolisista yhteistyökumppaneista.

ennen kuin muutti perheensä kanssa vuodeksi Espanjaan. “Meillä oli vaimon kanssa kuusi kovaa vuotta. Lähdimme Espanjaan haukkaamaan happea ja miettimään, mitä elämältä haluamme.” Suurimman osan elämästään Puikkonen on tehnyt töitä urheilun parissa. Puikkonen kertoo, että käsipalloseurasta oli todella vaikeaa jäädä pois niin monen vuoden jälkeen. “Annoin ihan koko elämäni sille”, hän kertoo.

Yhteistyötä monilla tahoilla

Wanda’silla on yhteistyötä monien tahojen kanssa, joihin kuuluu muun muassa kirkko, Artsi-taidemuseo, Martat ja urheiluseurat. Aallon ja Puikkosen vahvat urheilutaustat näkyvät selvästi myös ravintolan toimintatavoissa. Heillä on esimerkiksi sponsoroitismuodot urheiluseurojen kanssa; sopimuksiin kuuluvat

muun muassa omat menut ravintolassa, ja jokaisesta myydyistä menuista seurat saavat tukea omaan toimintaansa. Ilmaiset sauna- ja oheistilat kuuluvat niin ikään tarjontapakettiin. Wanda’s myös järjestävää muun muassa leireillä ruokailuja urheilijoille. Nykyään Aallon pojat pelaavat käsipalloa, jalkapalloa sekä koripalloa Länsi-Vantaan hienoissa junioriseuroissa, kuten Atlas, VJS ja Pussihukat.

Kiinan muuri

Puikkonen kertoo ystävistään, jotka eivät voisi kuvitellaakaan asuvansa Vantaalla. Helsinkiä ja Vantaata rajaa millimetrin paksuinen viiva kartalla, joka on Tomin mukaan kuitenkin joillekin niin sanottu ennakkoluulojen Kiinan muuri. “Minun itsetuntoni riittää asua täällä”, hän kertoo ylpeästi naurahtaen.

Puikkonen kertoo miettivänsä iltaisin sängyssä olevansa kiitollinen, että tänäänkin on käynyt todella paljon ihmistä lounaalla. Yrittäjät ovat sydämellä mukana toiminnassa, ja se näkyy koko paikan ilmapöydästä. ”Kyllähän me toimme se kaivatun lisän, mikä täältä puuttui”, Puikkonen kertoo yleensä.

Wanda'sin aukioloajat ovat hyvin eteläeurooppalaiset. Puikkonen kertoo heidän katsovan sulkemisaikoja asiakkaiden mukaan.

TOISET KUITENKIN LÄHTEVÄT – MINNE?

TEKSTI: ADA ARO, KUVAT: KOTI-ARKISTO JA KUVAPANKKI

“Nyt mennään eteenpäin kuin mummo lumessa päivä kerrallaan ja pilke silmäkulmassa”, vakuuttaa Mervi intoa hehkuen. Mervillä onkin aihetta iloon, hän on onnistuneesti tehnyt suuren elämänmuutoksen hiljattain yhdessä miehensä Jukan kanssa. Mervi Rantamäki ja Jukka Keinänen asuvat liki parinsadan huskykoiran kanssa upeissa maisemissa Kuusamossa. Näin ei vielä vähän aikaa sitten ollut.

Mervi, 44, on syntynyt Hakunilassa ja asunut nuoruusvuotensa Länsimäessä, jossa hänen vanhempansa asuvat vielä tänäkin päivänä. Mervin vanhemmat ovat kotoisin Pohjanmaalta, jossa hän lapsena viettikin paljon aikaa mummolassa hoidossa. Pohjanmaalla ollessaan hän oli ahkerasti mukana navetassa ja tallilla ja samalla pikkutyttöä oppi jo maatilatöiden salat. Eläinrakkaana ihmisenä erilaiset eläimet ovat olleet iso osa Mervin elämää. Koirien kanssa hän alkoi harrastamaan alle kymmenvuotiaana. Mervin ollessa vain 11-vuotias, oli hän jo naapurin labradorinnoutajan Pinjan kouluttaja Hakunilan koiraharrastajien riveissä. Pinja-koiran kanssa Mervi kävi myös kilpailemassa tottelevaisuuskokeissa. Siitä syventyi into koiraharrastuksiin ja hänen täyttyessä 14 vuotta, olikin hänellä jo ensimmäinen oma saksanpaimenkoira.

“Mervin puoliso Jukka, 47, on lähtöisin maatilalta, Tuusniemeltä, joten hänelläkin löytyy mittava kokemus eläimistä ja maatilasta arjesta. Kuitenkin töiden perässä Jukka muutti Myyrmäkeen 26-vuotiaana. Eläinten hoidon lisäksi Merviä ja Jukkaa yhdistää myös urheilullinen elämäntapa ja monipuolinen kokemus työelämästä. Jukalla on taustaa penkkipunnerruskisoista, jossa hän kilpaili MM-tasolla useita mestaruuksia saavuttaen.

Aikaisemmilta koulutuksiltaan kokki ja kemian laborantti Jukka opiskelee nyt työn ohella liiketaloutta Kuusamon aikuiskoulutuskeskuksessa. Mervi siirtyi koiraurheilusta 22-vuotiaana kilpailemaan voimannostossa, jossa saavuttikin useita arvokisamitaleita MM- sekä EM-tasolla. Mestaruuksia tuli myös Suomesta. Kilpaurheilu-uransa Mervi päätti World Games 2013 kisoihin Kolumbiassa.

Mikä sitten vei Vantaalta Kuusamoon?

Vaikka kummallakin oli mielekäs ja hyvä työpaikka sekä Korsossa ihana yhteinen asunto, haaveilivat Jukka ja Mervi elämänmuutoksesta ja ”oravapyörästä” lähtemisestä. Koska kummatkin pitävät talvesta, lumesta ja luonnosta, alkoivat he etsiä mahdollisuutta muuttaa Lappiin. Viime vuoden maaliskuussa saivat he sattuman kautta tietää, että Rukalla sijaitseva huskyfarmi oli myynnissä. Farmilla

he vierailivat paikan päällä ja mielikuva elämänmuutoksesta häämötti. Siellä olevat vetokoirat ja koti-eläinpiha kaikkine haasteineen odottivat juuri heitä.

Syyskuussa saatiin ostoprojekti rahoittajien kanssa päätökseen. Kaupat tehtiin yrityksestä, kiinteistöistä, kalustoista sekä kaikista eläimistä. Muutto Erä-Suden tarhalle ja Erä-Suden toiminnan johtaminen muuttuivat todeksi ja tapahtuivat loppusyksystä 2017.

Uusi isäntäpariskunta Kuusamossa on vastaanotettu ystävällisesti sekä kannustavasti. Paljon apua he ovat saaneet paikallisilta grittäjiltä ja palaute useista tahoista näinkin lyhyessä ajassa on ollut hyvää ja innostavaa. Palkitsevinta on kyky voida toteuttaa sydämen asioita. Työskentely eläinten parissa ja niiden hyvinvoinnin eteen on Jukalle ja Merville hyvin tärkeää.

Mervi kertoo, että he kokevat ulkopaikkakuntalaisuuden vahvuudekseen. He näkevät asioita uusin silmin ja he omaavat lujan tahdon kehittää itseä, sekä vanhoja toimintatapoja entistäkin paremmiksi. Mervi ja Jukka kuvailevat, Mervi kertoo, että he kokevat ulkopaikkakuntalaisuuden vahvuudekseen. He näkevät asioita uusin silmin ja he omaavat lujan tahdon kehittää itseä, sekä vanhoja toimintatapoja entistäkin paremmiksi. Mervi ja Jukka kuvailevat, ettei ihmisten piirteissä suuria eroja ole, asuvat he sitten eteläisessä Suomessa, taikka pohjoisempana. Kuitenkin he kokevat Vantaan kaupungin vilskeen olevan tällä saralla lapsuuden ja nuoruuden kotiympäristöä ja nykyistä kotikontua ovat Kuusamon valkeat tunturit sekä Erä-Suden hännänheiluttajat. Toisaalta, entisinä vantaalaisina he voisivat kannustaa kuusamolaisia olemaan rohkeampia heittäytymään ja uskomaan omaan tekemiseen kovalla tahtotilalla. Vantaalaiset taas voisivat ottaa esimerkkiä kuusamolaisten grittäjien yhteistyöstä yhteisten tavoitteiden saavuttamiseksi.

Arki ja mahdollisuudet Erä-Sudella

”Minä vastaan pentujen hoidosta ja kouluttamisesta. Hoidan myös tarvittavat eläinlääkärikäynnit, rokotukset ja ruokatilaukset. Vastuullani on myös puhelimeen vastaaminen ja varauskalenterin sekä kirjanpidon ylläpitäminen. Jukka pitää huolen, että bensaa riittää, ja että laitteisto pelittää. Esimerkiksi moottorikelkat ja lumitöihin tarvittava kalusto. Aina joku kone vaatii pientä säätöä. Jukka vastaa myös kahvilan toiminnasta ja lounaan tekemisestä.” Mervi aloittaa.

Työ farmilla on fyysisesti raskasta ja lähes koko ajan ulkona tekemistä. Aamu aloitetaan seitsemältä koirien juotolla, joka sisältää lihaa ja vettä. Muut eläimet myös ruokitaan, hoidetaan ja koiratarhat siivotaan. Ennen kuin asiakkaat tulevat safarille, oppaat valjastavat koirat, laittavat reet valmiiksi ja ajavat valjakot lähtöpaikalle. Yhdessä valjakossa on yleensä kuusi koiraa vetämässä kerrallaan noin kahta asiakasta. Asiakas saa itse ajaa rekeä ja puolessa välissä matkaa reessä istuva voi tulla kuskiksi. Safarin jälkeen tarjotaan lämmintä juotavaa sekä suolaista ja makeaa syötävää.

”Erä-Susi antaa meille täällä mahdollisuuden asua ja tehdä töitä eläinten parissa sanoin kuvaamattoman kauniin luonnon keskellä. Työllistämme usean työntekijän ja saamme kumpikin toteuttaa pikkutyön ja -pojan haaveitamme. Annamme mahdollisuuden myös asiakkaillemme ympäri maailman kokea upea elämys luonnon keskellä ihastuttavien koiriemme kanssa” Mervi ja Jukka lisäävät. Kauden aikana muut harrastukset jäivät minimiin, mutta pari kertaa viikossa he käyvät kolistelemassa rautaa Kuusamon urheilutalolla, jotta kroppa ja nuppi jaksavat pysyä liikkeellä ja tehdä töitä.

”Rinteeseen ja hiihtoladuille aiomme ehtiä sitten kevämmällä, kun kausi hiljenee...” he hymyilevät.

Jukka ja Mervi tiivistävät, ettei Vantaa ole lähtenyt heidän sydämistään. Vantaalle sisältyy paljon hyviä muistoja lapsuusvuosista aikuisikään. Yhdeksi mieleenpainuvimmaksi hetkeksi Jukka kertoo vuoden 2008 AnkaRockin, jossa HIM esiintyi. Mervi muistelee montaakin merkittävää hetkeä, joista päällimmäisenä

kouluajoilta Hakunilan rinteeseen Aristokatit, missä oli mukana vaikuttamassa koko ala-asteen ajan musiikki-luokalla ollessaan.

Vantaalle kuitenkin jäi asumaan heidän lähisukulaisiaan. Mervin nuorin sisko perheineen asuu Pähkinärinteessä. Tikkurilassa asuu isänsä luona Mervin nuorimmainen tytär ja hänen vanhempi tyttärensä on ollut apuna Erä-Sudella tämän talvikauden. ”Safari-talossa on pieni matkamüsty-myymlä, josta minut tai tyttäreni löytää päivästä”, Mervi täydentää.

Jukka ja Mervi kertovat näkevänsä tulevaisuutensa positiivisessa valossa, koska matkailuala kasvaa ja huskysafareiden kysyntä myös siinä mukana. He uskovat, että saavat lähitulevaisuudessa Erä-Suden toiminnan vieläkin vakaammalle pohjalle, jolloin koirakanta on todella vahva ja terve. Käsillä on luja yhteistyöverkosto Ruka-Kuusamon matkailupalveluja varten.

No mitäs sitten kymmenen vuoden päästä? ”Jukka on sitä mieltä, että sitten onkin aika siirtyä jo seuraaviin haasteisiin... sen näkee sitten”, he hymyilevät.

ERÄ-SUSI OY

Yritys Erä-Susi Oy järjestää ympäri maailmaa tuleville asiakkaille eri mittaisia huskysafareita.

Suurin osa liikevaihdosta tehdään talvikautena lumitilan-teen mukaan marras-toukokuussa huskysafareilla, joten koirat ovat tärkeimmässä asemassa.

Suurin osa asiakkaista tulee Ruka-Kuusamon matkanjär-jestäjien kautta.

Tarhalla on 170 huskyä, joista reilu 150 töitä tekevää rekikoiraa.

Tarhavisitillä pääsee näkemään koirien lisäksi kanoja, ankoja, hanhia, kalkkunoita, lampaita, pupuja, laamoja,

”Se on se luja tahto ja rakkaus, eikä periksi anne-ta!” Mervi Rantamäki ja Jukka Keinänen kuvaile-vat vahvuuksiaan suuren elämän- ja arjenmuutok-sen edessä.

villisikoja, suomenhevosen, poroja ja maatilalta löytyy kissojakin.

Ensi kesästä lähtien järjestetään huskyvaelluksia. Asia-kas saa koiran kiinni vyötärölle joka vauhdittaa kävelyä, jolloin kädet ovat vapaina, vaikka kuvaamaan upeita maisemia.

”

**RINTEeseen JA
HIIHTOLADUILLE AIOMME
EHTIÄ SITTEN KEVÄÄMMÄLLÄ,
KUN KAUSI HILJENEE.”**

PROJEKTIOPPIMINEN ANTAA TYÖELÄMÄNÄKÖKULMIA

TEKSTI JA KUVA: PROJEKTIN OHJANNUT LEHTORI TIINA LEPPÄNIEMI

Laurea-ammattikorkeakoulu on jo 2000-luvun alusta toteuttanut kolmen perustehtävänsä - oppimisen, tutkimus- ja kehittämistyön sekä aluekehitys-tehtävän - yhdistävää pedagogista toimintamallia, jota kutsutaan Learning by Developing -malliksi, eli suomennettuna kehittämällä oppimiseksi. Mallissa kiiteltä on muun muassa opiskelijoiden roolin keskeisen toimijuuden sekä vastuunkannon korostaminen. Kehittämällä oppiminen näkyy hyvin konkreettisella tasolla mm. liiketalouden tradenomikoulutuksessa, jossa opinnot toteutetaan projektioppimisen mallilla.

Tuttavallisesti puhutaan P2P-opinnoista, jotka tulevat sanoista Peer to Peer eli vertaiselta vertaiselle, ja se tarkoittaa yhdessä oppimista. Näissä P2P-opinnoissa korostetaan kykyä yhteistyöhön, sillä suurin osa opinnoista suoritetaan tiimityönä: opiskelijatiimit suunnittelevat ja toteuttavat projektitoimeksiantoja opettajien ja työelämäkumppanien ohjauksessa teorian tietoa soveltaen.

Opiskelijat näkevät opiskelumallissa paljon kiiteltävää:

“Opiskelutapa on vapaamuotoisempaa. Tuntuu, että on itsellä enemmän valinnan vapautta opintojensa suhteen. Projektitoimeksiannot ovat ikään kuin ensimmäisiä asiakastöitämme; teemme niitä suoraan yrityksille”, opiskelijat kertovat.

“Eikä täällä ole tenttejä”, yksi huikkaa iloisena.

Toden totta, P2P-mallinen opiskelu keskittyy luentojen ja tenttien sijaan projektityöskentelyyn ja projektien johtamiseen. Arvioinnin kohteena ovat tavoitteen ja tuloksen suhde, projektiraportointi sekä tiimityöskentely. Ohjaava lehtori seuraa tiimensä työskentelyä läheltä ja muodostaa arvosanan kokonaisuuden huomioon ottaen.

Projekti antaa opiskelijalle vastuuta

Tämä Vantaan kaupungille tehty julkaisu on yksi esimerkki työelämälähtöisestä työskentelystä. Opiskelijat ovat tutustuneet tunnettuihin vantaalaisiin yrityksiin, ihmisiin ja asioihin. He kartoittivat sopivia haastateltavia ja suunnittelivat kokonaisuutta, joka toisi kokonaisvaltaisen kuvan tästä väkiluvultaan maamme neljänneksi suurimmasta kaupungista. Toimeksiantajat – tässä tapauksessa elinkeinojohtaja Jose Valanta sekä viestintäjohtaja Päivi Rainio – ovat antaneet julkaisulle raamit, graafisen ohjeistuksen sekä neuvoneet opiskelijoita yhteisessä tapaamisessa. Opiskelijatiimi on ottanut yhteyttä kiinnostaviin

Tarinoita Vantaalta -julkaisua tekivät Laurean Tikkurilan kampuksen P2P-opiskelijat Ada Aro, Milla Sorri, Nora Jusufi, Ronja Hamutta, Jimi Kaisko, Joonas Kallio, Otto Ikävalko, Jani Berg sekä Anssi Kuittinen. Jani Berg ja Ronja Hamutta puuttuvat kuvasta. Projektin ohjasi lehtori Tiina Leppäniemi.

ihmisiin, tehneet haastattelut ja kirjoittaneet artikkelit. Yhdessä niitä on luettu ja korjattu, antaen palautetta ja vinkkejä. Kun kaikki oli valmista, kukin opiskelija taittoi oman artikkelinsa valmiiksi sivuksi graafisella ohjelmalla. Sekin oli useimmille ensimmäinen kerta, mutta kokeillen opittiin. P2P:lle ominaiseen tyyliin vierestä huikkailtiin ja autettiin kaveria: vertaisopiminen on ollut läsnä monessa käännteessä.

Allekirjoittanut on toiminut ohjaavana lehtorina, ja valvonut, että työ tulee tehdyksi aikataulussa ja opiskelija saa kuhunkin työvaiheeseen apua, neuvoja ja oppia.

Jotkut hakeutuvat projektiopintojen pariin juuri sen luonteen vuoksi, toiset vähän vahingossa.

Ronja Hamutta myöntää, että hänelle oppimismetodi oli hakuperuste. Opiskelukaveri Milla Sorri kertoo, että ”kyllä minä olin siitä (opiskelumallista) jostain lukenut, mutta ei sitä kunnolla tajunnut ennen kuin opinnot alkoivat”. On tässäkin projektitiimin osallistujissa myös muita näkökulmia:

”Silmät kiinni ja sinne päin”, Jani Berg kuvaa omaa valintaansa. Hän muutti Kemistä eteläiseen Suomeen opintojen perässä. Jani edustaa poikkeustapausta; Tikkurilan liiketalouden koulutukseen hakeutuvat opiskelijat tulevat suurimmaksi osaksi läheltä. Yksi Tikkurilan kampuksen vahvuuksista on sijainti. Juna- ja linja-autoaseman välittömässä läheisyydessä sijaitseva kampus on helposti saavutettavissa julkisella liikenteellä.

–”Tai vaikkapa pyörällä”, toteaa Ada Aro, joka useimmiten pyöräilee 13,5 km matkan kotoa koululle.

Unelmien toimeksianto

P2P-mallisessa koulutuksessa opiskelija saa lukuisia työelämäkontakteja opintojensa aikana. Yhden lukuvuoden aikana opiskelija saattaa tehdä kehittämistehtävää kymmenelle eri toimeksiantajalle.

”Projektijohtaminen antaa esimiesvalmiuksia ja johtamiskokemusta. Ehkäpä voisin olla valmistuttuani esimerkiksi muutaman alaisen esimies”, Otto Ikävalko mietti työllistymistään tulevaisuudessa.

Koko tämän julkaisun tuottanut opiskelijatiimi kokee, että opiskelumalli antaa ennen kaikkea varmuutta työelämään. Onhan toimeksiantajien kehittämiskoh-teisiin, yrityselämään ja erilaisiin organisaatioihin päässyt kurkistamaan opintojen aikana jo monet kerrat.

Jos opiskelijat saisivat itse räätälöidä unelmiensa toimeksiannon, johon he tarttuisivat kaikkein mieluiten, miltä se näyttäisi? Riippuu tietysti opiskelijasta; Otto Ikävalko näkee osaamisen yhdistämisen mielenkiintoisena tulokulmana:

”Jos yrittäjällä on oma osaaminen vaikkapa teknologiasta hallussa, voisin itse antaa liiketaloudellista osaamista.”

Juuri tässä opiskelijan kuvailemassa tilanteessa moni yrittäjä ottaakin yhteyttä liiketalouden lehtoreihin tai kehittämispäällikköön Laureassa. Usein yrittäjällä on jokin kehittämistyö, johon hän kaipaa uusia näkökulmia ja lisäselvitystä. 4-6 hengen opiskelijatiimit tarttuvat työhön ja saavat vastineeksi opintopisteitä.

Milla Sorri haaveilee harjoittelupaikasta markkinointi- ja mainontatoimistossa. Hyvä harjoittelupaikka onkin oiva ponnahdus työelämään. Tämä tietää Joonas Kallio, joka suoritti viime kesänä työharjoitteluaan projekti-insinöörin tehtävissä yrityksessä, johon pyrki valmistumisensa jälkeen töihin.

”Kannattaa oikeasti panostaa siihen harjoittelu- paikkaan”, hän neuvoo.

Terveiset nuorille: erottaudu

Vaikka työelämälähtöiset projektit tuntuvatkin opiskelijatiimin jäsenistä heille sopivalta tavalta opiskella,

aina kaikki ei mene hyvin. Joskus projektin eteenpäin vieminen tuntuu kivireen perässä vetämiseltä.

”Jos tulee se fiilis, etten opi tästä mitään. Tai on jokin sekava projekti, joka ei haasta mitenkään. Huono ohjeistus on yleensä epätietoisuuden ydin”, opiskelijat summaavat epäonnistumisen kokemuksiin.

Toimeksiantajan aito kiinnostus projektin etenemiseen tuntuu opiskelijoita tärkeältä. Vastauksen painoarvoa alleviivaa kuin yhdestä suusta kuulunut vastaus koko tiimiltä.

Tätä julkaisua tehneet opiskelijat valikoituivat ilmoittautujien joukosta. Puolivuosittain opiskelijoille esitellään tarjolla olevat toimeksiannot ja kukin opiskelija on vastuussa omasta ilmoittautumisestaan. Tiimeihin sekoittuu eri vaiheiden opiskelijoita. Ada Aro on pian valmistumassa, muut jatkavat vielä opintojaan – ja odottavat taas innolla syksyn tulevia projektitoimeksiantoja.

Opiskelijatiimi antaa jatko-opiskeluaan pohtiville nuorille muutamia neuvoja:

”Tärkeintä on kuunnella itseään. On helpompaa ehkä aloittaa kartoittamalla, mitä ei halua. Minulle ainakin oli”, Ada Aro neuvoo.

”Älä tee sitä mitä muut tekevät vaan erottaudu”, tiimi rohkaisee.

Juuri erikoisosaaminen saakin ratkaisevan merkityksen työelämämarkkinoilla. Tradenomiliitto TRALin mukaan liiketalouden ammattikorkeakoulututkinnon aloittaa vuosittain 7500 opiskelijaa. Hallinnon ja kaupan alan osaajia on siis työmarkkinoilla runsaasti nyt ja jatkossa. Laurea Tikkurilasta P2P-opinnoista valmistuvalla tradenomilla on keskimäärin kokemusta 30-40 työelämäkumppanin kanssa työskentelystä. Se on ehdottomasti erikoisosaamisen arvoinen tunnustus.

